

Smaragd zöld tanulmány

~ egy Consulting Detective történet ~

Neil Gaiman azonos című novellája nyomán

Írta: Hegedűs Robin

2017

1881. Szeptember 23. péntek

Szinte vágni lehetett a gomolygó cigarettafüstöt a *Rat & Raven*ben, Wiggins óvatos léptekkel vágott át a munka után betérő gyári munkások tömegén. Vállát összehúzta, de még így is nekicsapódott egy-egy szőrös kar, a talpa megcsúszott egy slejmcsomón, olajos mancsok mindenütt, mint ezernyi sikamlós csáp – nem mondható piperkőcnek, de ennek még a gondolatára is hideg rázta ki. Wiggins a pulthoz lépve üdvözölte Porky-t, rendelt egy kört, nagyot húzott a korsójából, hátha a fanyar ital tompítja a gondolataiba kúszo rémképeket. Szemét körbefuttatva hamar megpillantotta a doktor körvonalait egy félreeső beugróban, rendezett felöltője és gondosan nyírt bajsza arról árulkodik, hogy ritkán jár efféle lebuja. A tömegben átverekedve magát Wiggins lehuppant a lassan sherryjét kortyolgató katonaorvossal szemben.

– Jó estét Dr. Wa... – kezdte Wiggins, de az orvos idegesen lepisszegte.

– Ssss! Kérem, uram, próbáljon meg minél halkabban beszélni – a doktor szinte suttogva lehelte a szavakat az őket körülölelő hangzavarba. – És ha egy mód van rá, akkor nevek említése nélkül folytassuk a megbeszélésünket. Tudom, hogy a barátunk mellett már megszokta az óvatosságot, efelől kétségem sincsen, éppen ezért is hívtam pont magát. Most azonban még nagyobb diszkrécióra lesz szükség, hiszen a szálak... nos, hogy úgy mondjam, még a szokottnál is magasabbra vezetnek. Módszertelen kényes ügy.

A doktor a pohara után nyúlt, de ahogy megfogta, hirtelen remegés szaladt végig jobb karján, a sherry vérvörös cseppjei pettyezték asztalunkat. Bal kezével kellett megragadnia a rendellenesen vonagló testrészét, hogy meg tudja fékezni a testét rázó rohamot.

– Elnézését kérem. Az utóbbi időben megint rosszabbra fordult az állapotom. – Szemét szégyenkezve lesütötte. – Háborús sérülés. Afganisztán istenei és emberei egyaránt barbárok voltak, nem uralkodhatott rajtuk sem a brit kormány, sem Berlin, de még Moszkva sem; makacsul ellenálltak minden észérvnek. Tudja, engem az... khm... nem mondom inkább, melyik ezreddel küldtek arra a vidékre. Míg a harcok a dombok közt és a hegyekben zajlottak, egyenlő esélyekkel küzdhattünk. Csakhogy amint a csatározás a barlangokba és a sötétségbe ereszkedett, mi, hogy úgy mondjam, mélyvízbe kerültünk. Soha nem fogom elfelejteni a föld alatti tó tükröződő felületét, vagy a vízből kiemelkedő lényt, a nyíló-csukódó szemét, a dallamos suttogásokat, amelyek felbukkanását kísérték és úgy gomolyogtak körülötte, mintha mérhetetlenül nagy legyek zümmögését hallottam volna. Valóságos csoda, hogy túléltem, márpedig túléltem. Ahogy az a piócaszerű száj hozzám ért, az örök nyomot hagyott rajtam. Egykor kiváló céllovó voltam, most meg egy pohár sherry felhajtása is problémát okoz. De az idegeimnek szüksége van rá, annyi szent.

Igaz, közös barátunkkal is ez a kitörölhetetlen élmény hozott össze minket. Ki gondolná, hogy pont egy ilyen nárcisztikus alak volt a legmegértőbb egy háborús veteránnal és rémálmaival szemben. *“Nekem azt mondták, horkolni szoktam – mondta, amikor egy ismerősöm ajánlatára megnéztem a Baker Street-i lakást. – Továbbá szokatlan időpontokban vagyok ébren, és gyakran a kandallópárkány a céltáblám. A nappalira szükségem lesz, hogy fogadhassam az ügyfeleimet. Az egyetlen tanácsadó detektív vagyok Londonban, vagy talán az egész világon. Nem vállalom ügyeket, inkább tanácsokat adok. Az emberek felkeresnek, elmesélik a megoldhatatlan problémájukat, én meg néha megoldom azokat. De ez sokszor zajjal jár, emellett önző vagyok, titkolódzó és könnyen elunom magam. Ez problémát jelent?”* Akkor még nem tudtam, mire is vállalkozom, amikor beköltöztem hozzá. De elnézését kérem, hogy így elkalandoztam, tudja, nem vagyok literátus ember, nem is tudom, hogy hol kell kezdeni az efféle történeteket, főleg, ha az embernek a lehető legnagyobb pontosságra kell törekednie, de a legjobb, ha belevágok végre, hisz az idő az, amiből a legkevesebb áll rendelkezésünkre.

Pár nappal ezelőtt, egészen pontosan kedden kezdődött minden. Éppen háziasszonyunk pompás reggelijén vettünk részt, amikor barátunk a csengővel jelzett a jóasszonynak. – Úgy négy percen belül egy úriember csatlakozik majd hozzánk – mondta. – Szükségünk lesz még egy terítékre.

Már meg se lepődtem a különös kijelentésén, de rá kellett kérdeznem, hogy mégis honnan veszi, hogy váratlan vendégünk érkezik, ha jól tudtam, semmi efféle nem volt tervben aznapra. – Nem hallotta pár perccel ezelőtt egy hintó zörgését? Lelassított, ahogy elhagyott minket – a hajtó nyilván felismerte a kapunkat –, aztán újra begyorsított és továbbment, rá a Marylebone Roadra. A pályaudvaron és a panoptikumnál rengeteg hintó és bérkocsi tesz le utasokat, és aki úgy akar leszállni, hogy ne vegyék észre, az pontosan ezt a helyet fogja választani. Onnan pedig nem egészen négy perc alatt el lehet ide sétálni...

Rápillantott a zsebórájára, és már hallottam is a léptek kopogását a kinti lépcsőről.

– Jöjjön csak, Lestrade – szólta ki. – Az ajtó félig nyitva van, a kolbászok pedig máris érkeznek a rostélyról.

Lestrade benyitott az ajtón, majd gondosan be is tette maga mögött. – Nem lenne szabad – rázta a fejét. – De az igazat megvallva, ma reggel nem volt alkalmam étkezésre, és nagyon is el tudnék bánni azokkal a kolbászokkal.

Barátunk megvárta, hogy a háziasszonyunk magunkra hagyjon bennünket, csak azután szólalt meg. – Tehát minden bizonnyal az egész nemzetet érintő ügyről van szó.

– Egek – mondta Lestrade, és elsápadt. – Pedig kizárt, hogy máris kitudódott volna. Mondja, hogy nem. – A férfi elkezdte halmozni tányérján a füstölt heringfilét, a tojásos-vajas rizses halat és a pirítósszeleteket, de a keze enyhén remegett.

– Természetesen nem – nyugtatta meg lakótársam. – Mindazonáltal ennyi idő után már felismerem a hintó kerekei nyikorgását, jellegzetes ez a magas, C fölött oszcilláló gisz. És noha Lestrade felügyelő a Scotland Yardtól a nyilvánosság előtt nem látogathatná meg London egyetlen tanácsadó detektívjét a szalonjában, ennek ellenére mégis eljön, ráadásul reggeli nélkül, abból számomra egyértelmű, hogy nem rutinesetről van szó. Ergo, a felettünk állókkal kapcsolatos és az egész nemzetet érintő ügygel állunk szemben. De térjünk a lényegre: mikor indulunk Shoreditchbe?

Lestrade elejtette a villáját. – Ez már több a soknál! – kiáltott fel. – Maga itt gúnyt űz belőlem, már úgyis tud mindent az ügyről! Szégyellhetné magát...

– Senki nem beszélt nekem az ügyről. Ha azonban egy rendőrfelügyelő besétál a szobámba, csizmáján és nadrágszárán friss, jellegzetesen mustársárga sárfoltokkal, csak nem olyan vérlázító feltételeznem, hogy a büntett helyszínéről, a shoreditchi Hoxton Streetről jön, hiszen ez London egyetlen olyan területe, ahol ez a fajta mustársárga agyag megtalálható.

Lestrade felügyelő zavarba jött. – Most, ahogy így elmondja, olyan egyértelműnek tűnik.

—

Szép reggel volt, a St. Giles-i nyomortanya pereménél zötyögtünk, tolvajok és gyilkosok telepén, ami úgy üli meg Londont, mint a rák egy helyes virágáruslány arcát. Az épület Shoreditch egyik olcsó penziója volt a Hoxton Street EC 2-es szám alatt. Barátunk a sarok előtt lefékeztette a kocsist, kifizette, hogy gyalog közelíthessük meg a helyszínt. Még nem láthattunk semmit a tetthelyből, máris az utat szabdaló kocsinyomokat nézegette nagyítójával, zsebéből elővarázsolt mérőszalaggal vizsgálta az ismeretlen lábnyomokat. A penzióhoz közelítve egy részeg állta utunkat, kabátján négyzetes foltvarrás, szalmaszőke csomós tincsei zsírosan lógtak a fejéről, barátunkat egy pillanatra teljesen elvarázsolta a dülöngélése. Egészen közel hajolt

hozzá és megkérdezte, hogy mit látott ma reggel. A bolond azt felelte, rendőröket. Barátunk öt pennyvel jutalmazta a választ, mire a részeg nagy hajbókolásban tört ki.

A bejárat ajtójánál rendőr állt. Lestrade név szerint köszöntötte, majd együtt bevezettek volna minket, de barátom leguggolt a küszöbnél és újra elővette nagyítóját a kabátzsebéből. Mutatóujjával böködve megvizsgálta a kovácsoltvas csizmakaparóra száradt sarat.

Felmentünk az emeletre. Nem is volt kérdés, melyik szobában követték el a bűntényt: két természetes rendőr strázsált ajtaja mellett.

Lestrade biccentett nekik, mire félreálltak. Bementünk. Nehéz leírni a látványt, ami minket fogadott: a kis garzonban gyilkosságot követtek el. A test, már ami maradt belőle, ott hevert a padlón, de ez annyira iszonyatos volt, hogy helyette inkább azon néztem végig, ami kispriccelt-feltört az áldozat torkából és mellkasából: színében az epe- és a fűzöld között volt valahol. Már alaposan beleivódott a viseltes szőnyegbe, és telefröcskölte a tapétát is. Egy pillanatra valamiféle pokoli művész alkotásának tetszett; mintha egy festő úgy döntött volna, hogy smaragdzöld tanulmányt akar készíteni a halálról.

Letérdelt és megvizsgálta a testet, végignézett minden kisebb-nagyobb vágást. Aztán elővette a nagyítóját és a falhoz sétált, hogy tanulmányozhassa a száradó nyálkafoltokat.

– Ezen már túl vagyunk – mondta Lestrade felügyelő.

– Csakugyan? – kérdezte a barátom. – És ezt itt hogy magyarázták? Nekem úgy tűnik, ez egy szó.

Lestrade odalépett a barátom mellé, és felnézett a falra. Valamivel a felügyelő feje fölé, a kifakult sárga tapétára zöld vérrel, nagy, gót betűkre hajazó jelekkel egy szót írtak. – R-A-C-H-E...? – kezdte Lestrade betűzni. – Bizonyára félbeszakíthatták.

Barátom nem szólt egy szót se. Visszasétált a hullához, és egymás után felemelte mindkét élettelen kezét. – Akkor talán leszögezhetjük, hogy a Királyi Felsége...

– Ezt mégis hogy az ördögbe...?

– Drága Lestrade. Kérem, tisztelje egy kicsit intelligenciámat. A holttest nyilvánvalóan nem emberé; a vér színe, a végtagok száma, a szem, az arc megformálása mind-mind az uralkodói vonalra utalnak. Mint tudjuk, a jelenlegi világrendben, ha valaki ilyen emberfeletti jegyekkel rendelkezik, annak valamelyik királyi család tagjának kell lennie. Bár azt nem tudnám megmondani, melyik uralkodói vonalra, megkockáztatom, áldozatunk talán örökös... az egyik német fejedelemségnél.

– Ez elképesztő – hűledezett Lestrade, majd azt mondta: – Ez a bohémiai Franz Drago herceg. Albionba Őfelsége Viktória királynő vendégeként érkezett. Vakációzni jött, meg a levegőváltásért...

– Mármint a színházakért, a szajhákért és a játékasztalokért.

– Ha maga mondja. – Lestrade zavartnak tűnt. – Mindenesetre jó nyomot adott ezzel a felirattal.

Barátunk válaszra se méltatta a felügyelőt. Ezután folytatta a vizsgálódást a szobában, időnként élesen szitkozódva amiatt, hogy a rendőrök a csizmájukkal elmaszatolták a lábnyomokat és elmozdították a tárgyakat, amik segítségével meg lehetett volna próbálni rekonstruálni az előző este eseményeit.

Amikor visszatértünk a Baker Streetre, barátunk arcán baljóslatú árnyék ült. – Ha bármit is tanultunk a történelemből, hát éppen azt, hogy mindig lehet rosszabb. És most úgy tűnik, hogy közel állunk ahhoz, hogy a dolgok még rosszabbra forduljanak. – Értetlenkedésemre már nem felelt, csak annyit mondott, hogy keressem meg magát, mondjam el az eseményeket részletesen, mert ha jól sejti, akkor a történetek után rá most a kelleténél több szem fog szegeződni.

A doktor lehunyta a szemét és jobb karján újabb remegés futott végig. Wiggins igyekezett

megnyugtatni, hogy megpróbál a dolgok végére járni, de az igazat megvallva az ő lelkében is gyökeret vert a Londont egyre inkább körbefonó félelem.

Kipillantott, s látta, hogy a várost sűrű köd kezdi megülni.

A nyomozás megkezdése előtt azt tanácsoljuk, hogy ragaszd le a 29. oldal utáni részeket, hogy csak a játék végén láthasd a megoldást!

Ebben a nyomozásban csak az alábbi informátorok látogathatóak meg:

Sir Jasper Meeks (EC 38)

A Saint Bartholomew kórház orvosi vezetője. Ő végzi az eset során a holttesten a vizsgálatokat.

H. R. Murray (SW 22)

Kriminológus, ő elemzi a tett helyszínén talált tárgyakat.

Disraeli O'Brian (WC 14)

A Nemzeti Archívum levéltárosa, feladata a legális és illegális dokumentumok vizsgálata.

Edward Hall (EC 36)

Az udvar ügyvédje, az udvari ügyek és ügyletek szakértője.

Porky Shinwell (EC 52)

A *Raven and Rat* tulajdonosa, az illegális ügyletek és alvilági alakok ismerője

Henry Ellis (EC 30)

A *London Times* újságírója, a külügyi hírek szakértője.

Quentin Hogg (EC 35)

A *Police Gazette* újságírója, a bűnügyek szakértője.

Mycroft (SW 8)

Politikai szakértő, aki a kormánnyal és politikával kapcsolatban nyújthat segítséget.

Langdale Pike (SW 2)

Társasági ügyekkel foglalkozó zurnaliszta, pletykák és londoni szóbeszédok ismerője.

Central Carriage Depot (WC 5)

A londoni bérkocsisok találkozóhelye, információt adhatnak a gyanúsított mozgásáról.

Telegraph (EC 37)

A távirati alkalmazottakról és a Londonba érkező üzenetekről kaphatunk információt.

SE 11

– Nem, kérem, nem magándetektívet keresünk, hanem életrajzíró – mondta a férfi elkeseredetten. – Komolyan, mintha az emberek már nem tudnának olvasni manapság. A múltkor is jött egy újságíró, hogy Stephan Brixton ügyében kérdezősködjön, hátha a dédpapi tud valamit, de hát annak az árulónak még púder volt a valagán, amikor a papi már leszerelt. Köszönöm, hogy idefáradt, további legjobbakat kívánok!

SE 28

A Bethlehem elmegyógyintézetben még sosem hallották a doktor nevét.

SE 32

A *Sidley és fia* egy poros kis üzlet a pályaudvar szomszédságában. Hegyekben állnak a szép és kevésbé ízléses kárpitok. Egy nem túl jólöltözött, középkorú férfi az egyik sarokban újságot olvasott, mellette az íróasztalon ülve rövid szoknyájú, ébenfekete hajú nő egy tükörben nézegette magát, tussal festette a szemöldökét. Ahogy Wiggins belépett, megcsörgette a zsebében lévő érmét. – Üdv! Mikor lehet felmenni az emeletre?

– Mit képzelsz? Nincs egy kicsit korán még ahhoz?! Majd tíztől! – csattant fel a férfi. De Wigginsnek ennyi elég is volt, intett, majd kifordult az utcára. A szomszédban lévő csapszék jó lesz várakozni.

Az ottani csapos készségesen mesélt neki a szőnyegesnél folyó üzelmekről.

– Szerencse, hogy az öreg Sidley nem érte már meg, amit a fia, Sam művel itt. Nem is értem, minek kell ez a szőnyegbolti álca, úgyis megkente a rendőröket, akár a kirakatba is kiállíthatná a nőit. Talán mert így meg tudott őrizni valamit a gyökereiből, nem akart maga mögött minden

menekülőutat felégetni. Sok mindent halani, a csaposnak kiöntik az emberek a lelküket, a kuncsaftjai is gyakran betérnek, bár tegyük hozzá, nem kell készpénznek venni mindent, amit azok fecsegnek. Azt mondják, az igazi nagy pénz nem is a bordélyból van, hanem a külsős ügyfelektől. Ide csak az átlag jár. Vagy hát inkább az átlag alatti. De vannak emberek – és rosszabbak –, akiknek különleges igényeik vannak. Egy bűnös lélek egyszer a bordélyból tért be hozzám, és elmondta, hogy Sidley egy csuklás lánnyal az oldalán jelent meg, tündéri teremtés, korát és öltözetét nézve egy árva házból szerezhetette, s amikor megkérdezte, hogy mennyit kóstál, akkor Sidley elhajtotta, mondván, több végtaggal és szemmel kellett volna születnie, hogy ezt a kis barackot elszopogathassa. Piszkos ügyek ezek, mocskosak, jobb bele se gondolni. – A csapos lehajtotta a fejét és magának is töltött egy pohárával.

Wiggins estig várt, figyelte, ahogy egyre zordabb alakok köröznék a szőnyegbolt körül. Amikor újra betért, Sidley már nem volt ott, csak a madame-mal tudott beszélni, aki minden puhatolódzást rutinosan elhárított, és a sarokban ácsorgó fáradt arcú lányt ajánlgatta neki. – Mindent tud, amit egy nőnek tudnia kell.

– Fiatalabb nincs? – kérdezte Wiggins.

– Maga se egy mai csirke, hallja! – mondta a madame. – Nincs. Most csak a szőnyegekből tud válogatni, a lányok elfoglaltak.

Wiggins bocsánatkérően rámosolygott a lányra, az visszamosolygott, látszott, hogy hiányzik az egyik metsző- és szemfoga. Wiggins elkomorulva fordult ki az üzletből.

SE 46

– Maga a nyelvtanár? – kérdezte a nő színpogva. – Ha nem szedek magamra egy kis *der-die-das*-t hamar, akkor a bárónő más nőrszt fog keresni a kis Alfonz mellé, s akkor megnézhetem magam.

SE 54

– Annyit még én is hallottam, hogy a herceg nem volt valami romantikus jellem. De, hogy őszintén megmondjam, mindig is érdekelték a királyi családdal kapcsolatos pletykák, mondja, mit tudott meg eddig?

SE 76

Craig Jeter valóban olyan egyszerű legény volt, ahogy főnöke, a kertész leírta. Minden gyanakvás nélkül válaszolt Wiggins kérdésére. – Bizony, a kisasszony örömmel vette a segítségemet, de aztán megorrolt rám. Épp a park hátuljában túrtuk azt a nyüves földet, egy helyütt frissen volt felforgatva, mégis olyan dermedt volt, mintha a fagy döngölte volna az éjjel. Én forgattam ki az ásómmal meg a csákányommal, ő meg a kis kesztyűjében vizsgálta a kavicsokat. Aztán egyszer csak valami furcsa roppant a szerszám alatt, és fehér botok kerültek elő, úgy egy láb hosszúak, jó kemények voltak, én mondom. Amint Miss Osborn a kezébe vett egyet, holtsápadt lett, és azt mondta, hogy tüstént hagyjam abba a munkát. Nem értettem, hogy mi lelte, de azt mondta, hogy kimenőt kapok, menjek el a Fehér Egérbe, igyak valamit, megérdemlem a sok fáradozás után. Ami igaz, az igaz, jól leizzadtam addigra, így szó se kellett több. Aztán mondja a főnök, hogy nehogy a kisasszony közelébe menjek ezentúl. Hát, fene sem érti, mi lelhetette ezt a nőt.

SE 81

Edward Tobin felesége nyitott ajtót, majd az érdeklődésre megjelent a ház ura is, és gyanakodva méregette a hívatlan vendéget. Mr. Tobinon rögtön látszott, hogy háborús

veterán, mülábbal és bottal biceg, jobb kezén két ujja hiányzik, jobb szeme üvegesen mered a távolba. Wiggins bemutatkozott, megemelte a kalapját és átnyújtotta a szobában talált kesztyűt.

A férfi hálálkodva veszte át elveszettnek hitt ruhadarabját. – Isten áldja, uram, már azt hittem, hogy sosem lesz meg, tudja, nehezebb egy ilyet szerezni, mint hogy egy sima kesztyűnek levágja az ember két ujját. Jöjjön, kér egy teát? – Wiggins elfogadta az invitálást. A lakás puritán, a konyhában ültek le, amíg a víz forrására vártak. – Egy fekete bérkocsiban találta meg a kesztyűmet, igaz-e?

– Nem, Mr. Tobin, a Hoxton Penzióban.

A férfi arca elkomorult. – Az a gyilkosság... Csak egy bajtársamat látogattam nem messze onnan, egy éjszakára megszálltam, mivel nehezen mozgok, és rögtön egy ilyen rémes ügybe keveredtem!

Wiggins megkérdezte, hogy hallott-e, láttott-e valami különöset a penzióban tartózkodva. – Mindent elmondtam már a rendőrségnek. Magam sem tudom, hogy mi történhetett, az eset idején a szobámban voltam, de a lépcső nyekergésén kívül nem sokat tapasztaltam az egészből. Amikor egy rendőr dörömbölt az ajtómon, akkor a hangneméből tudtam, hogy valami rendkívüli történt. Hagyták, hogy összepakoljak, majd egy másik rendőr vezetett ki az épületből. Ekkor szembejött egy orvos, tekintete zavaros volt, láttam, hogy fehér köpenyét valamiféle zöld folyadék pettyezi. Tudja, ebből már láttam, hogy valami “fellettünk álló” ügyről van szó. Indiában szolgáltam, onnan vannak ezek a horzsolások. Testőr voltam. Testőr, amíg nem történt ez a csúnya eset. Helyreállítók meg akarták gyilkolni a Megnevezhetetlent, Bombay helytartóját. Balul sült el a dolgok, én meg... hazatértem Albionba. Többet láttam, mint szerettem volna. Tudom, milyen a nem evilági vér, rögtön felismertem az orvos köpenyén is ott a penzióban.

A férfi elhallgatott, láthatólag hezitált,

hogy folytassa-e, majd a felesége unszolására kibökte. – Szerintem ők tették ezúttal is. Tudja, csak egy sejtés, de volt a penzióban egy férfi. Egy katona. A nevét nem tudom, de már láttam az arcát, még amikor én is a seregben voltam. Azért nem emlékszem rá pontosan, mert nem is ő volt a nagy attrakció, hanem akikkel barátkozott. Kanufsky őrnagy, Henessy, szintén őrnagy, sőt Brixton, Stephan Brixton tábornok!

– Akit árulás vádjával végeztek ki nemrég a Towerben? – kérdezte Wiggins.

– Bizony! A mezopotámiai hadtest vezetőjét. Hihetetlen! Ez a tisz, akit láttam, bizonyára nem ilyen nagy hal, de nem csodálkoznék, ha benne lenne a keze. De csak a gyanúmat tudom megosztani önnel, semmi többet.

SE 84

– Nem tudok semmit erről a bizonyos Drago hercegről. Most akkor érdeklik a pipák vagy sem?

SW 2

Pike a szerkesztőségben ücsörgött és a konkurens lapokat böngészte. – Drago herceg? Persze, suttogtak mindenfélét róla, mielőtt megérkezett. Egy zsurnalisztának sikerült is beszélnie vele még Bohémiában az Albionba tervezett útjáról. Nem sokat mondott, homályos politikai találkozók között viszont képes volt azt mondani, hogy a hivatalos ügyei mellett legjobban egy színtársulatra kíváncsi, akik Európát járják, és már volt alkalmuk látni előadásukban több kiváló darabot. Persze mindenki tudja, hogy ez csak porhintés, valójában a szajhák és a játéklarangok érdeklik.

SW 5

A könyvtár leltározás miatt zárva tart.

SW 7

A Carleton Club csendes ezen az órán, csak néhányan olvasntak újságot a klubhelyiségben. A kérdésre, hogy Drago herceget látták-e, az ajtónálló csak rázta a fejét. – Az említett estén csak a nagykövet úr jött át a fogadásról, elég csalódottnak tűnt. – Az ajtónálló hirtelen lehalkította a hangját és Wiggins füléhez hajolva folytatta. – Mondjuk én személy szerint nem bánom annyira, hogy a herceg nem jelent meg, van egy-két klubtagunk, aki rossz szemmel nézett volna egy efféle “emberfeletti” vendéget, és hát pár pohár után lehet, hogy olyan dolgok is kicsúsztak volna a szájukon, ami után végleg bezárhattuk volna a Carletont. Képzeld csak el, ezt a dicső múltú helyet, ami a szabad gondolkodás legmagasabb szintű páholya ebben a lezüllő városban.

SW 8

Mycroft már távolról üdvözölte Wigginst.

– Jöjjön barátom! Az öcsikém csak nem valami bajba keveredett már megint, hogy a jó Wiggins jön helyette? Várjon, kitalálom, megpróbálom öcsém gondolatolvasó trükkjét bevetni! Csak nem Drago herceg halála után szimatol?

Wiggins csak bólintott és letelepedett Mycroft mellé.

– Megmondom őszintén, nem hoznak lázba az efféle ügyek – mondta Mycroft és intett a pincérnek, hogy hozzon egy feketét neki, és a vendégének, amit kér. Wiggins a whisky mellett tette le a voksát. Mycroft felhúzta a szemöldökét. – Ekkora lenne a baj?

Wiggins csak félrefordította a fejét, tudta, hogy némasága sokkal több szót csikar ki partneréből.

– Gondolom, a Helyreállítók keze van a dologban. Kormányunknak nem kis fejfájást okoznak ezek az emberek – de ha engem kérdeznek: legalább emberek. Nem mintha bármiféle lázítás vádjá érhetne a fennálló renddel és az uralkodóval szemben, szó se róla, de magam jobban szeretem az ember-ember elleni küzdelmet. Egyenlő esélyek, amikor egy férfi kimondhatja, amit gondol, és tettei következményei is csak evilágiak lehetnek. Láttam már kiváló koponyákat a parlamentből, akik egy emberfeletti való összetűzés után valamelyik elmeógyógyintézetben kötöttek ki, s azóta is rémlátomásoktól körülzárva tengetik napjaikat.

Mycroft maga elé hümmögött, majd ahogy megérkezett a feketéje, felhajtotta és megrázta magát, mint egy kutya. – A lényegre térve: Drago herceg Bohémia trónörököse – legalábbis volt a sajnálatos eseményig. Nem mondhatni példás arisztokratának, gyakran számolnak be dühkitörésekről. Legutóbb tavaly júniusban járt az országunkban, akkor is nagy botrányt kavart

maga körül extravagáns viselkedésével, s azt beszélnek, hogy egy kormányhivatalnok-nő is a karmai közé került, azóta is katatón sokkban kezelik, s az esetet csak nagy nehezen tudták eltussolni. Albion királynőjének mégis különösen kedves rokona Drago herceg. A cseh uralkodói öröklés szempontjából nem történt drasztikus változás, bár azt mondják, hogy öccse, Krull herceg egy fokkal kiszámíthatóbb uralkodó lesz idővel. De az idő, barátom, más fogalom nálunk, és a királyi családoknál, így én elsősorban a Helyreállítókra gyanakszom. Elég beszédes nevű társaság, elkeseredett céljuk, hogy az emberiség eltaszítsa magától a Vének oltalmát, és újra saját sorsa kovácsa legyen a sötét univerzumban. Sejteken léteznek, de sokszor csak egy-egy ember vívja háborúját – általában eredménytelenül.

Wiggins is csak pletykákat hallott ezidáig a Helyreállítókról, de úgy tűnt, Mycroft is csupán sejtéseit osztotta meg vele. Kezet ráztak, Wiggins már kifelé indult a Diogenes Clubból, amikor Mycroft utánaszólt.

– Vadászkutya! Majdnem elfelejtettem. Rache, német szó, jelentése: bosszú, vadászkutya! Remélem, segítettem, és Wiggins, maga is igazi vadászkutyaként ered a zsákmány nyomába. Közben azért, kérem, fél szemét tartsa az én jó öcsém!

SW 9

A Német Császárság nagykövetsége csendes ezen az órán, a portás azt mondta, a nagykövet úr házon kívül van. Wiggins megmutatta neki Zsuk meghívóját.

– Igen, nem is olyan régen volt ez a fogadás, semmi különös, gyakran tartanak efféléket a követségen. Egy kis eszem-iszom, beszédek és fontoskodás, tudja, hogy megy ez. Persze azután mindenki átvonul a Carleton vagy a Diogenes Clubba, ahol már fesztelenebbül folytathatják a mulatozást – mondta a seprűbajszú férfi, majd elgondolkodott. – Bár, az kétségtelen, hogy egy kirá-

lyi sarj látogatása még itt is esemény-számba megy, az pedig végképp, hogyha a megérkezése után egy órával már el is távozik, ráadásul az említett klubokban se látták az est további részén, ha jól értesültem a nagykövet úrtól. Azt mondták, Drago herceg érdeklődésének középpontjában nem a fogadások állnak. Végülis ez érthető. Mondjuk a koszt az nem rossz.

SW 22

Murray kiterítette elének az áldozatnál talált tárgyakat, melyek java részén még mindig a zöld vér megszáradt pettyei voltak láthatóak. Egy csomag bankjegy, rajta a királyi család portréja, néhány érme hasonló sziluettekkel, bohém és brit valuta egyaránt. Az érmék közt találni pár kártyazsetont is, rajta az Imperial Club felirat. Egy kis ezüst dohányszelence, benne valamiféle szúrós szagú anyag, Wigginsnek fogalma sem volt, milyen szer lehet, minden bizonnyal valami olyasmi, ami az emberfelettiek szórakoztatását szolgálja. Néhány papírfecni, egy félbetépett színházjegy a Drury Lane-re, mégis, a legkülönösebb egy ékszer volt: egyszerű arany karikagyűrű, fényesre polírozva, Murray azt mondta, hogy a herceg vértől iszamós ruhájában találták, elsőre nem is látszott, úgy körbefolyta a vér. Wiggins a fény felé tartotta és látta, hogy a belső oldalára dőlt betűkkel az alábbi dátum van gravírozva: 1879.

SW 35

A Királynő hitvese, Albert herceg nagydarab férfi volt látványosan kipödört bajusz-szal és ritkuló hajjal; mindenesetre kétségtelenül és teljesen ember. A folyosón fogadott, biccentett, a nevek viszont nem érdekelték különösebben, és kezet se nyújtott.

– A Királynő rendkívül feldúlt – közölte. Akcentussal beszélt: h-hangokat szűrt be a szavakba: Khirálynő. Hrendkívül. – Franz az egyik kedvence volt. Sok unokaöccse van, de ő mindig annyira meg tudta nevetetni. Maguk meg fogják találni azokat, akik

ezt tették vele.

– Megteszünk mindent, ami tőlünk telik – mondta Wiggins.

– Olvastam a barátja, a detektív tanulmányait – mondta Albert herceg. – Én szóltam nekik, hogy őt kellene felkeresnünk. Nem tudom, miért önt küldte maga helyett, de az eddigi eredményei nem adnak rá okot, hogy megkérdőjelezzem a módszereit. Remélem, jól tettem.

Nem sokkal később kinyitották a nagy kaput, és bevezettek minket a sötétségbe, a Királynő színe elé. Viktóriának hívták, mert hétszáz évvel ezelőtt megvert minket egy csatában, Glorianának, mert olyan ragyogó volt, és Királynőnek, mert emberi ajak nem lehetett képes kimondani az igazi nevét. Hatalmas volt, hatalmasabb, mint amilyennek korábban képzeltem, és az árnyékban kucorogva nézett le ránk anélkül, hogy megmozdult volna.

– Az ühgy mhegoldásra váhr. – A szavak az árnyékból érkeztek.

– Így igaz, hölgyem – mondta Wiggins, arcára a szilárd megingathatatlanság álarcát próbálta öltetni, több-kevesebb sikerrel.

Egy végtag megrándult és a férfira mutatott.

– Lhéppen előhre. Mhaga csak ne fhéljen. Mhaga éhrdemes. Mhaga lháthat. – Hangja nagyon finom kontra alt volt, enyhe zűmmögéssel. A végtag aztán letekeredett, kinyúlt és megfogta Wiggins vállát. Arca erre megvonaglott, majd elernyed. Félájultan tántorgott ki a trónteremből.

Egy kis szíverősítőt kellett beletukmálni, mire kitisztult a feje, és vissza tudott emlékezni. Egy pillanatra, de csak egyetlen pillanatra olyan mély és átható fájdalmat érzett, amelyet még soha, utána viszont teljesen elbódult az elméje, mintha csak kokainmámor járná át a testét. Hamar kirajzolódtott előtte egy lakás, egy szakadt bútorzatú kis szoba. Furcsa volt a világ geometriája, érzékszervei nehezen fogták fel a látottakat, mintha csak egy légy szemén keresztül

látná a világot, megsokszorozva, a síkok bizonytalanul csavarodtak egymásba. Egy ágy volt szorosan a falnak tolva, egy leány feküdt rajta, végtagjai mereven a teste mellett, nyakán vérvörös szalag futott körbe, szeme csukva, de hallotta, ahogy lélegzik. A háta mögött egy hang szólt, mintha csak víz alatt lennének, megfordult, egy hórihorgas alak volt, lassan mozgott a szája, de szavait nem értette. Csak annyit észlelt, hogy az ajtó becsukódik, előlép mögüle egy köpcös árnyék, kezében ezer penge villant és minden elsötétült a fájdalomtól.

– Kheresshe mheg őkhét. Nhekem.

Wiggins újratöltötte a poharát és nagyot kortyolt belőle.

SW 47

– Dr. Angelst keresem – mondta Wiggins lihegést mímelve. – Élet-halál kérdésről van szó!

A nővér zavartan kapkodott a papírjai között. – Éppen az egyik páciensével tartanak terápiát, de...

– Kérem, mutassa az utat, halaszthatatlan ügyről van szó – sürgette Wiggins. – Emberéletek forognak kockán!

A nővér intett, hogy kövesse, sietve rohantak végig a folyosón. Benyitottak egy ajtón, amelynek üvegére Dr. Angels nevét pingálták míves betűkkel. Wiggins látta, hogy egy nő fekszik a szófán, egy bajszos férfi hajol fölé és kezét a kezén nyugtatja. Az orvos rögtön felkapta a fejét, kezét elrántotta és felpattant. – Hogy képzelik! Éppen terápiában vagyunk!

– Ez az úr azt mondja, hogy halaszthatatlanul beszélnie kell a doktor úrral – szabadkozott a nővérke. – Azt mondja, hogy élet-halál kérdés!

– Valóban? – fordult a doktor gyanakodva Wiggins felé.

– Igen – bólintott Wiggins. – Tudnánk négy szemközt beszélni, doktor úr?

– Patricia, kérem, hagyjon minket magunkra – intett Dr. Angels. – Mrs. Morstan

nincs tudatánál, miatta ne aggódjon. Kérem, foglaljon helyet! – Az íróasztala melletti fotelre mutatott, s botjára támaszkodva maga is feltápáskodott, s átült asztala mögé, ezzel mintegy hivatalos pozíciót felvéve. Mögötte a falon számos orvosi oklevél díszelgett, emellett egy katonai kitüntetés is be volt keretezve pár fotó mellett. A doktor nagyon megöregedhetett az elmúlt években, az egyik kiakasztott képen még dús haja volt, büszke vőlegényként feszített a Westminster kápolna előtt, arca sima és reményteli. Egy másikon egy kocsinak támaszkodott büszkén, rajta „friss házások” felirat. Bárhogy futtatta Wiggins a tekintetét, a menyasszonyt nem fedezte fel a képeken.

– Dr. Angels, az én nevem Bill Wiggins és magándetektív vagyok. Egy bizonyos Sherry Vernet után nyomozok, aki, úgy tűnik, kapcsolatba került önnel. – Wiggins felmutatta a bérkocsisok kártyáját, rajta Angels nevével.

– Valóban – gondolkodott el Dr. Angels. – Párszor járt nálam ez a férfi. Tudja, fix kliéntúrával dolgozom már jó ideje. Katonákkal és azok családtagjaival. Ez a férfi azt mondta, hogy szolgált a német hadseregben. Veszélyes tévképzetek kínozták, erre a környezete hívta fel a figyelmét, és még volt annyi lélekjelenléte, hogy megkeressen. A tesztek azt mutatták, hogy veszélyes személyiségzavarban küzd, amit érdekes módon jól tudott kamatoztatni új foglalkozásában, ugyanis a leszerelezése után színésznek állt. Intenzív kezelést javasoltam, de önkéntes jelentkezése miatt nem tarthattam bent. Meg is lett az eredménye. – Dr. Angels a fejét csóválta. – Azóta se láttam. Ezért is ijedtem meg, amikor kimondta a nevét. Remélem, nem történt valami visszafordíthatatlan, nehezen tudnék megbocsátani magamnak, hogy itt volt a kezeim közt, és elengedtem.

SW 86

Nem láttam még efféle dohányt, kifejezetten keleties. Próbálja meg a folyónál, ott egészen különös dolgokat vet partra a Temze.

SW 88

A Westminster kápolna sokkal csendesebb, mint a névrokon apátság, annak ellenére, hogy mind a kettőt a nagy tengeri istennek, Cthulhunak szentelték. Wiggins a parókiában kopogtatott, s amíg válaszra várt, a falon végigfutó hullámmotívumokat vizslatta. Egy kultistatanonc nyitott ajtót gyanakvó tekintettel. Amikor Wiggins az esküvői nyilvántartásról érdeklődött, kissé megnyugodott, arcáról lerítt, hogy valami komolyabb ügyre számított. Wiggins kérdésére gondolkodás nélkül kinyitott egy faragott szekrényt, súlyos, bőrkötésű könyvet emelt ki belőle, óvatosan letette az asztalra, ahogy fellapozta, por szállt fel a levegőbe. Keresgélt, majd amikor megtalálta, amit keresett, odafordította Wigginsnek:

Mary Morstan – Dr. John Watson

1879. szeptember 1.

*Tanúk: Olga Lanter és Sherlock Holmes
(különböző felekezet miatt ökumenikus
szertartás szerint)*

Wiggins épp hűmmögve jegyezte le az adatokat, amikor egy kultistamester lépett be a helyiségbe. Wiggins látta, hogy a férfi teste nem teljesen emberi, mégis, tippje szerint nem leszarmazott, csak a beavatás során került a szervezetébe valamennyi a tengermélyi lények véréből. Bőre pikkelyes, szeme sárgás, azonban bőrszíne és testfelépítése egy középkorú, pocakos férfiera hajazott. Megkérdezte a tanoncot, hogy mit csinálnak.

– Hódolat, tisztelendő mester – hajtott fejét Wiggins gyorsan. – Nagyon segítőkész volt a rendtársa, és segített megtalálni, hogy egy régi barátom, Dr. John Watson esküvője melyik napra is esett pontosan.

Tudja, már nem emlékeztem, és szerettem volna egy kis évfordulós ajándékkal meglepni. Szeptember elseje, hogy is felejtettem el, lyukas az én eszem.

– Biztos, hogy ugyanarról az emberről beszélünk? – kérdezte gyanakodva a kultistamester. – Ismerem Dr. Watsont, ő maga nem volt vallásos ember, de a testvére gyakran járt ide annak idején, azért is itt esküdött a jó doktor. Viszont, amióta az a szörnyű eset történt azzal a kedves Maryvel tavaly júniusban... Persze, kormányhivatalnokként Mary tisztában volt a kockázattal, de azt, amiben része volt, senkinek sem kívánhatjuk. Nem hiszem, hogy a doktor úr szívesen emlékezne bármire is ezzel kapcsolatban.

Wiggins újra csak a lyukas eszére tudott hivatkozni, és szégyenkezve hátrált ki a kápolnából.

SW 96

Wigginst csak hosszas ellenőrzések után engedték be a palotakertbe. Egy magas férfi fogadta, öltözetéből ítélve a kertész. Elmondása szerint három napja látta utoljára Miss Osborn-t. – A gazebóval volt elfoglalva, már megvoltak a tervek, a Királynő áldását is adta rá, nem mintha gyakran járt volna ki a szabad ég alá. Több próbaásást is csinált a

parkban, egészen különös helyeken, mivel, azt mondta, nem egy „angol klisé felállításán munkálkodik”.

– Tapasztalt bármi különöset a viselkedésében az eltűnése napján?

– Aznap nem. Nem mondhatnám – felelt a kertész. – Viszont pár nappal előtte furcsa dolgot kért tőlem. Amikor kimérte a próbaásások helyét, akkor az egyik segédem vele tartott, és segített kiforgatni a talajmintákat. Az első nap végeztével Miss Osborn zavartan jött oda hozzám és megkért rá, hogy a segédemet ne küldjem a keze alá dolgozni holnap. Sőt, ha lehet, akkor ezentúl egyáltalán ne.

– Hogy hívják ezt a segédet?

– Craig. Craig Jeter. Egyszerű felfogású, de munkabíró legény.

– És mit tud Miss Osborn tanúskodásának ügyében?

– Semmit, kérem, csak annyit, amit az újságok is megírtak. Az eset után én se nagyon kerestem a társaságát, furcsállottam, miért hajtotta el maga mellől Craiget. De félre ne értse, örülnék, ha épségben megkegyelmeznének a kisasszony.

Wiggins megkérte a kertészt, hogy vigye a próbaásások helyszínére, de azt mondta, nem teheti, az őrség senkit sem enged oda azóta. Még egy kertészt sem.

NW 3

Mr. Penton arca reménytől csillogott, amikor Wiggins felkereste a megadott címen. Rögtön az elveszett ikerhúgáról, Elisabethről érdeklődött, de amikor Wiggins az eltűnés körülményei felé terelte a beszélgetést, arca elkomorult, és a lehető legudvariasabban adta ki a kéretlen érdeklődő útját.

NW 12

Dr. Jerrold Mason háza a Princess színház épülete mellett található, elegánsnak mondható, fehérre meszelt épület. Wiggins kopogtatott az ajtón, de semmi választ nem kapott. Beleselkedett a földszinti ablakon, a ház belül sötét volt és elhagyatottnak tűnt. Wiggins már fordult volna meg, hogy esetleg a tömböt megkerülve be tud osonni valahogy, amikor, mint egy szellem, előtte termett egy drabális, mégis jólöltözött alak. Kabátján megvillant az ezüstszínű jelvény, rajta nyolccsápú lény örködött London felett, szemei helyén kis smaragdok szikráztak. Wiggins rögtön tudta, hogy a Királyi Udvar emberével van dolga.

– Kérem, igazolja magát! – förmedt rá.

Wiggins kérdés nélkül átnyújtotta neki az iratait, majd elkezdte magyarázni, hogy végső soron ő is az Udvar megbízásában nyomoz. A drabális alakot nem győzte meg a dolog, összegyűrve adta vissza Wiggins papírjait.

– Itt nincs olyan, amit az Udvar ne tudna, erről biztosíthatom. És jobban teszi, ha nem kószál errefelé többet, mert könnyen felség-sértés vádja szakad a nyakába! Volt szerencsém! – Azzal az utca vége felé mutatott.

NW 32

Az Ambrecht & Co. egy kis vegyészeti műhely volt, közel a Hyde parkhoz. A kirakatából ítélve egyszerűbb házi vegyszerek gyártásával és forgalmazásával foglalkoztak, de a felsorolt tételek közt jónéhány olyan volt látható, melyet Wiggins nem tudott hová tenni. A bejáratú ajtón zárva felirat lógott, pedig a nyitvatartási idő szerint fogadniuk kellett volna a kuncsaftokat. Wiggins besurrant az üzlet melletti udvarba, felment az emeletre és a bolt feletti lakás ajtaja előtt megtorpant. Hallgatózott, majd óvatosan bekopogtatott. Mivel semmiféle választ nem kapott, így elővarázsolt a zsebéből az álkulcs-készletét és gyakorlott mozdulatokkal fordította el a zár nyelvét.

Ahogy benyitott a lakásba, borzasztó bűz töltötte meg Wiggins orrát. A lakás szörnyű állapotban volt, tulajdonosa láthatólag napok óta nem hagyta el, az egyik sarokban egy vödör, tele ürülékkel, Wiggins mégis mintha valami más szagot is érzett volna. Óvatosan lépdelt a földet borító kétes eredetű rongycsomók között. Az ablakpárkányon egy kristálypohárban bor, egy másik, közel hozzá, a földön összetörve, a vörös ital foltjai mindenfelé szétfröccsentek.

Wiggins ekkor vette észre a szoba sarkában álló, ember nagyságú gépezetet, melyben különféle színes ballonok voltak csövekkel összekötve, bennük opálos folyadék. A drótok hálójában Wiggins rögtön felismert egy robbantásra alkalmas modult, krétával egy háromfejű kígyót rajzoltak rá, mellette egy rövid folyamatábra a vegyi fegyver működtetéséről.

Ahogy Wiggins a hálósobába ért, feltárult előtte a pokoli szag forrása. Az egyik középső gerendára hurkolt kötélről egy ember holtteste lóg. A férfi katonai egyenruhát viselt, a szuronyra tekeredő háromfejű kígyót több kitüntetés vette körül. Csak Mason lehetett az. Wiggins látta, hogy a zsebéből egy

papír csücske lóg ki, óvatosan kihalászta és olvasni kezdte:

Bocsássatok meg azért, amit tettem. Bocsássatok meg, hogy nem voltam méltó az egyenrubámra. Elárultam azt, amire felesküdtem. A nyomomban vannak, s nem tebettem semmit. Időt kellett nyernem, az élelmünk elfogyott, nem hagyhattuk el a lakást, de ez sem volt elég, bűnöm mérhetetlen. A Sorsra bíztuk magunkat, de én elárultam mindent, ami szent. Gyenge voltam, és most inkább állok az égi bírák elé, ők talán megértik, hogy miért tettem. Bocsássatok meg lelkemnek!

Wiggins átvizsgálta Mason ruháját, de csak két, látszólag teljesen egyforma pirulát talált a nadrágja zsebében.

Ezután borzadó tekintettel nézett körbe a szobában, puritán berendezés, két ágy a szoba két végében. Mindkét ágy feltúrva; valaki más is lakott itt. Nem tartott sokáig a keresgélés, míg Wiggins megtalálta a másik lakót: a fürdőkádban egy ősz, szakállas férfi holtteste feküdt, ajkai és körmei feketék, víz borította, fehér köpenye hínárként lebegett körülötte. Wiggins nem igazán akar hozzáérni, de ahogy látta, a vízben nem volt vér, s a férfi összes látható testrésze érintetlen.

Wiggins bezárta az ajtót, ahogy távozott a lakásból, nem akarta, hogy nyomát leljék annak, hogy ott járt.

A Hyde park felé vette az irányt, egy utcai árustól peracet vett, nem mintha bármi étvágya lett volna. Egy padra leülve előhalászta a két pirulát, zsebkése élével összetörte az egyiket, tépett a péksüteményből egy kis darabot, s a pirulából kinyert porban gombóccá gyúrta a kése segítségével. Amint elkészült, odadobta a sétaúton sürgő galambok közé. Azok rögtön felkapták és egy kis civakodás után lenyelték.

Semmi sem történt. Wiggins a fejét csóválta, majd a másik pirulával megismételte ezt a műveletet, és újra a madarak közé vetette. Ezúttal a harc rövid volt, egy kövér

barna madár gyúrta le a falatot. Még kettőt se lépett, máris holtan terül el a kavicsos úton.

NW 33

Wells Osborn hosszú, dús szakálla az ölébe lógott, melytől olyan volt, mint egy öreg varázsló. Wiggins érdeklődésére összehúzta bozontos szemöldökét. – Biztos vagyok benne, hogy megint valami csip-csup ügyről van szó, az én Rachel-öm csak úgy vonzza a bajt, de megvan az az örökölt képessége, hogy mint egy meztelencsiga csusszan ki az őt szorongató kezek közül. A férfiak sokszor nem tudják elviselni, hogy asszony létére sikeres. Amióta a Királyi Udvar felkérte a gazebo vagy mifene tervezésére, azóta még nagyobb lett körülötte az irigykedés.

– Mikor hallott a lányáról utoljára? – kérdezte Wiggins óvatosan.

– Az újságban olvastam a tanúskodásáról abban a szörnyű ügyben, fogalmam sincs, hogy keveredhetett bele. Akkor sürgönyöztem neki, válaszolt is, hogy semmiség az egész, kötelessége volt a rendőrségnek átadni az információt, de most inkább a tervezői munkára összpontosítana, keresi a gazebo ideális helyét. Azt írta, ne izgassam magam. Hát megfogadtam a tanácsát.

NW 53

A talált ékszer után érdeklődve Wiggins becsöngetett a megadott címen. Egy szögletes arcú, marcona férfi nyitott ajtót, s megkérdezte, hogy amennyiben Wiggins a jogos tulajdonos, akkor meg tudja-e mondani, hogy milyen is ez a bizonyos eltűnt csecsebecse. Wiggins a hasára ütött és azt mondta, hogy ő egy nyakláncot hagyott el Shoreditchben. A férfi szánakozva elmosolyodott, és azt mondta, hogy akkor jobban teszi, ha valahol máshol indul a keresésére, mert neki valami teljesen más akadt a hálójába.

NW 57

A címen egy hentesüzlet található, semmi hangzatos név, címerén csak ennyi állt: *Mé-száros*. Wiggins a pultnál érdeklődött.

– Mr. George Thomast keresem – mondta a pult mögött éles késsel báránycombos hártványozó megtermett férfinak.

– Hát megtalálta – dörmögte, anélkül, hogy felnézne a munkájából. – Remélem, a báránycombom érdekli.

– Az édesanyja küldött, Mathilda Thomas – lóditott Wiggins. – Azt mondta, hogy megint ott ólálkodik az a kurvapeccér és zaklatja a vendégeket.

– A kurva istenit annak a félnótásnak! – csattant fel Mr. Thomas, és teljes erőből belevágta kését a vágódeszkába, majd Wiggins felé fordult. – Ki maga különben is, és mér' üzenget az anyám magával?

Wiggins tudta, hogy gyorsnak kell lennie, ha nem akar lebukni a dühöngő férfi előtt, félő volt, hogy a báránycomb után vele is alaposan elbánna. – Crawford Bolton vagyok. Egy tanácsadó detektív. Nem vagyok rendőr, csak segíték, amikor ők már nem jutnak egyről a kettőre. Egy eltűnt lány után nyomozok, és a szálak az édesanyja penziójába vezettek. Ő mondta, hogy van ez a férfi, aki szajhákat szokott szobáztatni nála. És hogy most újra felbukkant pár keménylegény társaságában, ezért aggódik...

– Az a szaros kutya, nem volt neki elég, hogy eltörtem a karját, most még többet akar?! Tönkreteszem, rágyújtom a boltját, kirángatom, és odadobom egy vonat elé a Waterloon, esküszöm! Vagy ami még jobb, betekerem azokba a kurva szőnyegeibe, hogy tovább éljen és szenvedjen, amíg rugdalom... – A férfi olyan volt, mint egy dühöngő bika, mondatai végén óriási öklével úgy csapkodta a fém munkapultot, hogy a helyiség összes üvege beleremegett.

Wiggins jobbnak látta, ha mihamarabb távozik.

NW 60

A házból vad kutyaugatás hallatszott, Wiggins kopogtatására őriült vonyításba csapott át. Senki nem nyitott ajtót.

NW 68

A kocsitársaságnál Wiggins megpróbált a kártyával információt szerezni, de sem Sherry Vernet, sem Dr. Jonathan Angels neve nem csengett nekik ismerősen, előbbiről Wiggins megpróbálta a legpontosabb leírást adni, de a kocsisok csak a vállukat vonyogatták.

NW 81

A St. George templomban fogalmuk sem volt, hogy ki adhatta fel a hirdetést.

NW 95

A Hyde parkban álló bódé zárva volt, rajta egy felirat hirdette, hogy csalás alapos gyanújával csapott le rájuk a rendőrség, a tárgyalásuk végéig mindennemű árusítást szüneteltetniük kell.

WC 5

– Nem, kérem, a herceg nem bérkocsival utazott, nem is szoktak nálunk járni effélék.

WC 11

– George Thomas? Sajnálom, de sosem hallottunk róla.

WC 14

Az Archívum a mai napon zárva tart.

WC 16

A megadott címen csak a szobalánnyal sikerült Wigginsnek beszélnie, aki azt mondta, hogy a ház urának halála óta Mrs. MaccDowell nagyon rossz állapotban van, és maga is benne jár már a korban jócskán. Az orvosa megtiltotta, hogy vendégeket fogadjon.

WC 31

Wiggins egy elegáns operaházat vagy valami ahhoz hasonlót várt, helyette azonban a Drury Lane talán a legócskább színház, annak ellenére, hogy a királyi udvarról nevezte el magát; és őszintén szólva nem is igazán a Drury Lane-en állt az épület, inkább a Shaftesbury Avenue felőli végén, ahol a széles út már a St. Giles-i nyomortanyához közelít. A bejárat előtt egy nem túl jólöltözött férfi ült egy zongoraszéken, előtte egy vendégeket csábító felirat és egy kopott üllő, azt ütötte rikácsolva, hátha a zengő hang odavonzza a járókelők figyelmét. Annyira szürreális látvány volt, a hang pedig annyira fülsértő, hogy Wiggins dobott egy egypennyst a szegény páriának. Wiggins bement, leült a zsöllyére és vett egy háropennys narancsot az egyik bájos fiatal hölgytől, aki a közönség tagjainak árult. A zenekar belecsapott, a függönyt felhúzták.

A maga módján kellemes műsor volt, három egyfelvonásos darabot adtak elő, az elsőben egy szerepcserés komédiát, míg a másodikban egy virágáruslány drámáját állították színpadra.

Az előadás egy harsány, történelmi témájú darabbal ért véget: a modern korunk előtt hétszáz évvel játszódó történetben a társulat összes tagja részt vett, mindenkinek jutott szerep az óceánparti falu lakosságának megformálásában. Az emberek a tenger távoli részéből különféle alakokat láttak kiemelkedni. A hős örömmel tudatta a falusiakkal, hogy ezek a Vének, akiknek az eljövetelet megjósolták; R'lyehből, a borús Carcosából és Leng síkságairól tértek vissza hozzánk, ahol eddig aludtak, vártak vagy halogatták elmúlásuk idejét. A komikus úgy vélte, hogy a falubeliek túl sok pitét ettek és túl sok világos sört ittak, ezért képzeltek azokat az alakokat. A római isten egy papját játszó, pocakos úriember azt mondta a közöségnek, hogy a tengeri lények valójában szörnyek és démonok, akiket el kell pusztítani.

A fináléban a hős halálra verte a papot saját keresztjével, és felkészült az Ő üdvözlésükre, ha végre megérkeznek. A hősnő elénekelt egy kísérteties áriát, miközben egy állóképes vetítógép elképesztő bemutatójának köszönhetően úgy tűnt, mintha az Ő árnyait láttuk volna elhaladni a színpad hátsó részére festett égbolton: ott volt maga Albion Királynője és az Egyiptomi Fekete (az ő alakja szinte egy emberére hasonlított), őket az Erdők Fekete Kecskéje követte Ezer Ivadékkal, majd Kína Igazi Császára, utána jött a Megcáfолhatatlan Cár, majd pedig Ő, Ki Az Új Világ Fölött Uralkodik, aztán Antarktika Fehér Úrnője és a többiek. Ahogy ezek az árnyak, legalábbis látszólag, elhaladtak a színpad fölött, az erkély összes nézőjéből önkéntelenül is egy-egy viharos erejű „Azta!” tört elő, mígnem már maga a

levegő is vibrálni kezdett. A Hold felkúszott a festett égboltra, majd pályája csúcsára érve, akár a régi mesékben, színe a fakó sárgából egy varázslatos színházi pillanatban megnyugtató karmazsinvörössé vált, így ragyogott ezután le mindnyájunkra.

A társulat tagjai hajlongtak, a közönség éljenzés és nevetés közepette visszatapsolta őket a színpadra, majd a függönyt utoljára is leengedték, és a műsor véget ért.

Wiggins kísértelt az utcára, befordult a színház melletti sikátorba, és a színészbéjához ment, ahol egy vékony, golyvás nő kötögetett serényen. – Van látogatói kártyája, fiatalember?

– Hogyne – mondta Wiggins és átadott egy félbehajtott ötschillingest a vénaszszonynak. Az bólintott, bevezette Wigginst az épületbe, majd felkísérte néhány lépcsőn egy kis, közös öltözőszobába. Olajlámpák és gyertyák pislácoltak zsírfoltos tükrök előtt, férfiak és nők nemre való tekintet nélkül szedték le magukról sminkjüket és jelmezüket.

Egy púderes arcú, középkorú, nyúlánk férfi lépett oda Wigginshez gyanakvóan és megkérdezte, miben segíthet. A Baker Street-i Irregulárisok vezérének rögtönöznie kellett.

– A nevem Henry Camberley – mutatkozott be. – Talán már hallott rólam, Mr...

– Vernet. Sherry Vernet – jött a felelet. – De a nevével még nem volt szerencsém találkozni ezidáig, Mr. Camberley.

– Az Egyesült Államokban vagyok színházi szervező – folytatta Wiggins. – Nehéz megmondani, minek a híre ússza át az óceánt. Mindenesetre a maguk darabja olyan rendkívüli, hogy szívesen vállalkoznék rá, hogy az egész társulatot feltegyem egy újvilágba tartó hajóra. – Wiggins teste bizsergett a rögtönzés izgalmától, főleg, hogy előadását egy színész előtt rendezhette.

Sherry Vernet szája elé tette a kezét és fejével a díszletek közt kártyázó kollégái felé intett. – Kérem, halkabban. Jöjjön, inkább az öltözőmben folytassuk.

A szoba aprócska volt, csak egy lámpákkal körbevilágított tükrös asztal állt a falnál, mellette egy szekrényben számos jelmez: papi reverenda, kertészek kantáros nadrágja szalmakalappal, fényes szmoking cilinderral, szakadt, foltozott kabát, loncsos szőke parókával. Vernet odahúzott egy széket a szekrény elé, hellyel kínálta vendégét, maga pedig a sminktükör lámpáinak háttal foglalt helyet.

Wiggins elkezdte kanyarintani a meséjét az Újvilágról, miközben kérdéseket jó helyen elejtve érdeklődött a társulat munkájáról. Zsebéből elővette pipáját, Vernet is követte a példáját, megkínálta a dohányából, jó erőset szívott.

– Igen, valóban itt volt Drago herceg – mondta Vernet sejtelmesen. – Próbált észrevétlenül ülni a páholy árnyékában, de hát az a nevetés... vagyis inkább az a nevetésként leírható hang, amit kiadott magából, sokak figyelmét felkelthette. Tudja, sokan nem nézik jó szemmel Európában a királyi családok jelenlétét.

– És maga?

– Én? – Vernet nevetett. – Én nagyon jó pénzt csinállok a történetükből. Ennyi. Bár, már sokan kezdenek érdeklődni a technika iránt, amit kifejlesztettünk, jobban mondva kifejlesztettem. Emlékszik a részre, amikor felsorakoznak a Vének a horizonton? Hát, az a vetítés az én találmányom, sokakat érdekelni kezdett az utóbbi időben. Járt itt a palota egyik embere, egy hölgy, egy bizonyos Rachel... hogy az ördögbe is hívták? Rachel Osborn, azt hiszem. Nem mondta, hogy mi a csudára kell nekik ott a Buckinghamben, de sok pénzt adott volna. Na meg hát a Helyreállítók. De erről talán még egy jenki is tudja, hogy miért nem tanácsos többet mondanom.

– Természetesen – mondta Wiggins, majd megpróbálta újra Drago herceg felé terelni a beszélgetést, de úgy tűnt, Vernetet kizárólag a kilátásba helyezett szerződés hozza lázba. Megbeszéltek egy időpontot az alá-

írásra, majd Wiggins a soha viszont nem látásban bízva köszönt el a színésztől és iszkolt ki a Drury Lane-ből.

WC 38

Mrs. Hornby arcára az édesapáéhoz hasonló kifejezés ült a kislány nevének említésére: fáradt szomorúság. – Ezer vallomást tettem már az ügyben, lassan én se tudom, hogy valóban megtörtént-e, amit láttam, vagy csak a saját korábbi beszámolóimat ismételtetem, mint egy papagáymadár. Még, ha bármi haszna lenne is, nem is figyelt rám senki igazán, leírták, megköszönték, elküldtek, de semmi eredmény, mentek csak újra kutatni a Temze-deltához. Még a palotában, a kirándulás végén odajött hozzám egy férfi, úgy mutatkozott be, mint Emily édesapja, és azt mondta, hogy hazaviszi a kislányt, mert nem érzi jól magát. Természetesen nem volt okom gyanakodni.

– Hogy nézett ki ez a férfi? – kérdezte Wiggins.

– Teljesen hétköznapi, fekete haj, fakó arc, elég elegáns. De bármikor szóba hoztam ezt a találkozást, azt mondták a kihallgatóim, hogy bizonyára rosszul emlékszem, Emily velünk ment a Temze-deltához is. Tudja, ennyi idő után már magam sem tudom, hogy mit gondoljak. Csak imádkozom azért a kis lélekért, mást nem tehetek.

WC 61

– Nem, uram, hentesek nem gyakran fordulnak meg nálunk, ezek igazi elegáns darabok – mondta a tulaj lemondó félmosollyal a bajsza alatt.

WC 69

Wiggins a lakótömbnél kérdezősködött, míg a szomszédos fűszeresbolt tulajdonosa fel nem ismerte az általa leírt férfiak egyikét. – Igen, láttam, a magasabbat. Nem volt semmiféle sebhely az arcán, de azt a fura, szemellenzős sapkát viselte, felhajtott fü-

lekkel, meg pipázott is, amit maga elmondott. Már nem emlékszem, mit vett, azt hiszem, csak néhány narancsot. Abba a szemben lévő házba ment fel.

Wiggins követte az irányt, a szőnyeget poroló házmester a Vernet nevet nem ismerte, de a leírására rögtön rámutatott egy második emeleti lakásra. Wiggins felment a lépcsőn, s ahogy a kilincshez ért, az ajtó legnagyobb meglepetésére nem volt bezárva.

Wiggins orrát friss, erős pipafüst aromája csapta meg. Érti, hogy huzat van, látszik, hogy a szoba túloldalán lévő ablak tárva-nyitva, függőnye vitorlaként fodrozódik a szélben. Wiggins odasietett, és még látta, hogy a háztömb szomszédos tetőin eliramlik egy alak, s eltűnik a kémények erdejében. Egy pillanatra nekirugaszkodott, hogy utánainduljon, de kénytelen volt belátni, hogy már semmi esélye nem lenne megtalálni a szökésben lévő férfit.

A lakásban számos színházi kellék volt látható, az asztalon sminkfelszerelések és maszkok, Wiggins többféle, gumiból készült, felragasztható sérülést is talált. A szekrények tárva-nyitva, sietve lettek kiürítve, előtte egy vaskos bőrrönd, benne hétköznapi ruhák, pár elegáns darab, s néhány különös, jelmeznek mondható összeállítás.

A ruhákat átkutatva Wiggins talált egy két főre szóló másodosztályú biankó kabinjegyet egy Amerikába tartó óceánjáróra, a jegy tetején díszes címerben egy C és egy L fonódott egymásba. Emellett egy kártyazseton is a kezébe került az Imperial klub feliratával.

A kandalló melletti szemeteskosarat is áttúrta, és a következőket találta: egy kártya a Morgan & Co. kocsitársaságtól, rajta a távirati címükkel, hátulján kézzel felirat: *Dr. Jonathan Angels, elmeorvos*. Ezen felül talált még egy piros szalagot, végén apró, finom ezüstcsatokkal, egy egynapos olvasójegyet a London Librarybe, két kiürített gyufaleveket, némi égett pipadohányt – fekete, erős dohány, állapította meg Wiggins.

WC 70

– Nem, uram, semmiféle bejelentés nem érkezett be hozzánk eltűnt árvákról. Kellene tudnunk valamiről?

WC 93

– Próbálják meg itt a szomszédban az öreg Mortimernél, amit ő nem ismer, az egyszerűen nem is létezik, még ha a kezében tartja is!

WC 95

Mr. Mortimer nagyítója alatt szemügyre vette a félig megégett dohányszálakat. – Igen, láttam már ilyet, bár nem szokás Angliában ilyesfélét szívni, túl erősnek mondanám az itteni ízlésnek. Keletről hozzák, cseheknél, németeknél, magyaroknál már el is fogy általában. De nem is baj, idehaza egy hozzám hasonló dohánykereskedő nem szívesen tart belőle, ha egyszerűen nincsen rá kereslet.

EC 2

A penzió előtt rendőrök posztoltak, és csak alapos ellenőrzés után engedték be Wigginst az épületbe. A testet időközben elszállították, viszont a szobában még mindig kaotikus állapotok uralkodtak. A padlón sáros lábnyomok keveredtek a zöld, nyálkás testnedvvel. A zöld vérre hasonlító matéria időközben megszáradt, fakó, sárgás árnyalatot öltve magára, mégis tisztán kivehető volt a doktor által említett RACHE felirat a kandallónál lévő fal nem túl tiszta tapétájára írva, szemmagasság fölött 6-7 inchesel.

A kandallóban kihűlt, nedvességtől összeesett hamukupacok, de a vállmagasságban lévő kőpárkányon is találni egy teáskanálnyit egy jóval sötétebb, szálás dohányhamuból. Wiggins megdörzsölte az ujjai között, megszagolta, majd egy kis adagot egy darab papírba csomagolva zsebre vágott.

A lábnyomok maszatosak voltak az egész helyiségben, nem lehetett megállapítani, melyik a rendőröké, az udvar embereié, netán a tettesé. Talán csak egy kivételt lehetett találni: ahogy Wiggins behajtott a garzon ajtaját, jeleket keresve annak belső oldalán, fény vetült a szőnyeg egy relatíve tiszta sarkában pár éles körvonalú lábnyomra. Mérete átlagos, mégis, a jobb oldali talp körvonala sokkal mélyebb a másiknál, mely mellett viszont egy erős, kör alakú bemélyedés volt található, mérete akár egy egypennysé. A becsukott ajtó belső oldalán, a zöld felfröccsenések között egy hasonló méretű kis kréta vagy púderfolt volt látható Wiggins állának magasságában.

Az egész szobában csak egy bútor tűnt érintetlennek, eltekintve a mindent beszennyező zöld cseppektől: a szoba sarkában álló egyszemélyes ágy gondosan meg volt vetve, felülete sima és feszes, mutatva, hogy a legutóbb benne alvó ember szerette a rendet és az alaposságot, bár a szoba és a

penzió felszerelésének rossz állapotát tekintve Wiggins nem tartotta valószínűnek, hogy a személyzet munkáját dicsérné a rendezett alvóhely, ha volt ilyen egyáltalán.

Ezt a gyanút csak megerősítette, amikor kifelé jövet meghallotta egy káráló asszony hangját, az egyik posztoló rendőr odasúgta neki, hogy Mrs. Thomas a tulajdonos, recepciós és házvezető egy személyben. Wiggins a hang útját követve találta meg egy kis benyílóban a testes, őszülő asszonyt, aki épp a rendőröket szidalmazta.

– Miért olyan nagy dolog ez az egész? Nem a Buckingham palota ez, hogy egy-egy piszkos ügy ennyi figyelmet érdemeljen. Komolyan, úgy csinálnak ezek a sisakosok, mintha az Őkirályi Méltóságát, a Csápaszszonyt ölték volna meg a penzióban – már megbocsássanak. Legutóbb, amikor hasonló történt – igen, ebben a házban –, akkor seperc alatt elintézték, kiszálltak, körbenéztek, feltettek pár kérdést, elvitték szegény lányt – szajha volt az, uram, rögtön láttam –, és egy órával később már össze is volt takarítva, még aznap este el is tudtam szállásolni abba a szobába másokat. És tudja, kedveském, én egyedül viszem ezt az egész nagy házat, csak ha valamit szerelni kell, vagy valami bajos ügy van, akkor hívom a fiamat, George-ot. Morog, mint egy bolhás eb, de aztán mindig rendet tesz. A múltkor is jól ráijesztett az egyik kurvapécérre, aki folyton idejáratta a szajháit – óriási rumlit hagyva minden pásztoróra után, tegyük hozzá. Azóta a környéken se láttam, őt se meg a nőit se. Tegnap már az motoszkált bennem, hogy vette a bátorságot és visszajött, mert tudja, jött az a lány, hófehér bőre volt, hamvas mint a barack, haja tűzvörös, biztos északról szereztek, nem mindennapi attrakció, én mondom. Olyan vékony hangja volt, mint egy egérnek, amikor szobát kért. Úgy nézett ki, mint egy kóristalány, de engem ezek már nem tévesztenek

meg, tudtam, hogy ez is közülük való. De fizetett pontosan, nem mondhattam egy szót se, akkor se, amikor láttam, hogy mint egy árnyék, egy magas férfi követte felfelé a lépcsőn. Gondoltam, hogy talán az a strici az, de mondom magamban, Mathilda, adj egy esélyt neki, hátha használt a rendreutasítás, ha meg nem... hát George tud keményebb is lenni. Nem vagyok én ijedős, kérem, sose voltam! De aztán a magas férfi elment úgy tíz óra tájt, majd ketten tértek vissza egy fél órával később, a másik is nemkülönben égimeszelő, de az még testes is volt, fejét pedig csuklya fedte. Utánuk szóltam, hogy tizenegyor zárom a kaput, de nem is törődtek vele. Még jó, hisz betörték a hátsó ajtót, reggel innen vettem észre a galibát.

– Van esetleg egy lista arról, hogy kik vették ki a szobákat? – kérdezte Wiggins.

– Természetesen, a vendégekönvben minden benne van, tudja, ez előírás. Bár az, hogy ki használja ezen a környéken a valódi nevét, az már más kérdés. – Az öreg matróna anélkül, hogy felállt volna, mutatta a könyv helyét, Wiggins felütötte a poros kötetet, majd felírta a neveket és a hozzájuk tartozó információkat. A gyilkosság helyszínét egy vonallal aláhúzta.

Hermann Zsuk

I. em./1. Érkezett: szeptember 16.
Távozott: szeptember 20.

Imre Kovacs

II. em./2. Érkezett: szeptember 18.
Távozott: –

Med. Off. Benton

II. em./3. Érkezett: szeptember 11.
Távozott: –

Dr. John Alberton

II. em./4. Érkezett: szeptember 18.
Távozott: –

Edward Tobin

III. em./5. Érkezett: szeptember 19.
Távozott: szeptember 20.

Stanley Pruck

IV. em./7. Érkezett: szeptember 15.
Távozott: –

Vaclav Zsersky

IV. em./8. Érkezett: szeptember 19.
Távozott: –

– Ez a bizonyos Imre Kovacs hogy nézett ki? Ha jól látom, ő vette ki azt a szobát, ahol az eset történt – kérdezte Wiggins.

– Már elmondtam a rendőröknek ezerszer. Nagy seb futott végig az arcán, jobb oldalt, homloktól az orrig, alig lehetett más-hova nézni. De a szeme érintetlen volt, az írisze acélszürke és nagyon elszánt. Balkezes volt, de furcsán tartotta a tollat, mintha csak nem lenne szokása írni, rá is kérdezett, hogy hova mit kell lejegyezni. – Wiggins gyanakodva nézte a gyerekes betűkkel aláírt sort Kovacs neve mellett.

– Azért egyszerre távozott az összes, mert a rendőrök mindenkit elzavartak, nem kis fejfájást okozva a vendégeknek, na meg persze nekem – tette hozzá Mrs. Thomas.

– És mit jelent a kis vonás öt szoba esetében a távozás rubrikában, Mrs. Thomas? – kérdezte Wiggins.

– Ők nem jelentkeztek távozásukkor – mondta az asszony. – De a rendőrök már átvizsgálták a szobáikat, és, ha jól tudom, semmi figyelemreméltót nem találtak. Az urak, akiknek nyoma veszett, ráadásul mind előre fizettek, Mr. Prucknak és Mr. Bentonnak ráadásul még bőven volt az előre kifizetett bérletükből.

Wiggins megköszönte az asszonynak, aki csak mondta tovább, szidalmazta a rendőröket, az ide járó simliseket, és mire a hátsó ajtóhoz értek, már magát Wigginst sem kímélte. Az ajtó valóban be volt törve,

láthatólag belülről feszítették ki a zárat. Wiggins itt is rengeteg sáros lábnyomot látott, csak egy kis tisztább felületen vélte fedezni azt az egypennys méretű foltot, amit a szobában is észrevett azelőtt.

Minden szoba átvizsgálása egy időbe kerül.

(Tetszőlegesen és bármilyen sorrendben kiválaszthatóak a meglátogatni kívánt helyiségek.)

I. em./1.

A szoba rendezett, viszont látszik, hogy lakójának sietve kellett elhagynia szállását: a mosdó szélén ottmaradt a beretválkozáshoz használt szappan, a habja el is kenődött a kerámián. Wiggins lehajolva észrevette, hogy valami be van szorulva a padlódeszka és a fal közé: egy szokottnál hosszabb, nyeles borotvapenge. Csillogóan éles, de ahogy Wiggins jobban a szeméhez emelte, látta, hogy a kis barázdák között apró vérfoltok fedezhetőek fel rajta, bár látszik, hogy a gazdája megpróbálta eltávolítani a nem kívánt szennyeződést.

A nappali nem tartogatott semmi különöset, leszámítva, hogy az ablakpárkányon egy papírszeletet mozgatott a huzat:

MEGHÍVÓ ÉS BELÉPÉSI ENGEDÉLY
Hermann Zsuk ÚR RÉSZÉRE
A NÉMET CSÁSZÁRSÁG KÖVETSÉ-
GÉN ÖMÉLTÓSÁGA,
A BOHÉMIAI FRANZ DRAGO HER-
CEG TISZTELETÉRE
RENDEZETT FOGADÁSRA
Időpont: szeptember 19. 18:00
Cím: The Mall 9. SW

II.em./3.

A szobán látszik, hogy valaki lakott benne, még annak ellenére is, hogy úgy tűnik, a távozása előtt rendbe szedte a dolgokat. – Katonás rendbe – hűmmögte Wiggins. A kandalló az egyetlen, ahol nyomokat találni: az elhamvadt farönkök között összeégett papírok. Wiggins letérdelt, zsebéből csipeszt vett elő és óvatosan kiemelt egy félig megégett noteszt. A lapok tetején nyomtatva egy név: Medical Officer Jerrold Mason, alatta egy kis pecsét: szuronyra tekeredő háromfejű kígyó. A lapok legfelső sorainak egy része még olvasható volt:

*...egyetlen célunk az, hogy eltávolítsuk az emberiségen élősködő összes parazitát...
a kontinensen nem mer erről senki beszélni, de a Közel-Kelet már szabadabb...
Brixton terve nagyobb, mint azt bárki el tudná képzelni, de pont ez a veszélye...
...egyelőre nem álltak kötélnek, de a Bosszú eszközei módfelett meggyőzőek tudnak... egyre többeket likvidálnak, szerencsére csak kapingálják, hogy mi is a Bosszú... nem merek bemenni a Towerbe, mégis mit tehetnék, csak remélem a némaságuk... németekkel könnyebb dolgunk volt, fegyelmezett népség, aki tud parancsot... veszteség, Stephan volt mindennek a központja, de ennyivel tartozunk neki...
Ambrecht, hihetetlen, de így már ő az egyetlen esélyünk, bármilyen... dölyfösek, lebecsülik a vegyészetet, kuruzslónak tartják, a kémiai munkája... sosem találják meg a szervezetben, tökéletes a terv, a Bosszú felemelkedik... detektívek jártak az otthonomnál, el kellett tűnnöm, de ebben a lyukban...*

Wiggins nem tudott többet kiolvasni a megégett noteszből. Óvatosan becsomagolta és zsebébe sülyesztette, mielőtt elhagyta a szobát.

II.em./4.

A szoba teljesen érintetlennek tűnt, valószínűleg nem lakott benne senki. Az ágy mellett egy tükrös öltözőasztal állt. Wiggins végighúzta az ujját a felületén, fehér por tapadt meg rajta, sokkal világosabb, mint ami a szoba többi részét lepte be. A szék kihúzásakor furcsa hangot adott, Wiggins megnézte és az egyik lábhoz egy apró bőrdarab tapadt, de ahogy lehámozta, látta, hogy kacsukból van, egyik fele sima és ragadós, a másik bőrszínű, egy vékony vörös repedés szelte ketté. Kifelé menet Wiggins még viszanézett és a szőnyeg mintájában megpillantott párat az egypennys méretű foltokból, amit a ház többi részén láttak azelőtt.

III.em./5.

A szobát nem sokat használta lakója. Az egyetlen oda nem illő tárgy egy fél pár fekete bőrkesztyű volt az ágy matraca mellé becsúsztatva. Ahogy Wiggins kiemelte, látta, hogy a ruhadarabon valami nem stimmel: a középső- és gyűrűsujjat fedő rész hiányzik, helyén a lyukak gondosan össze vannak varrva. Ahogy a kesztyűt forgatta, egy vonatjegy hullott ki belőle. Sem a célállomás, sem az ára nem volt feltüntetve, csak egy felirat volt látható a Királyság címere mellett: *veteránoknak*.

A szőnyegen és a fürdőben Wiggins a lábnyomok mellett egy gumírozott végű bot foltjait is felfedezte.

IV.em./7.

A szoba ablakai el vannak sötétítve, szögekre aggatott pokrócok állták el a fény útját. Wiggins meggyújtotta az öngyújtóját, nehogy bármilyen nyomot eltüntessen a sötétben tapogatózással. A szoba rendetlen, az ágy feldúlva, a paplan a földön hevert. A tükrös öltözőasztalon orvosi felszerelések voltak szétszórva: egy kopott kis szike, egy érszorító, több injekciós tű és fiola. Az üvegben szúrós szagú folyadék lötyögött, mellette pipetta. A mosdó szintén rossz állapotban volt: egy összetört pohár, pár csepp vér és hányadék a padlón. Wiggins elfintorodott, megpróbált minél több részletet az eszébe vésni, de remélte, amint megoldódik az ügy, kitörölheti a látottakat az emlékezetéből.

IV.em./8.

A szobát szörnyű penészszag lepte be, mintha csak a falakból áradna. A mosdó ajtajára egy rozsdás szöggel egy üzenetet erősítettek, rajta szálkás kézírással:

Próbálja meg patkányoknak kiadni a szobáit, hátha ők elviselik ezt a bűzt!

EC 14

Hosszas ellenőrzések után engedték csak be Wigginst a börtön épületébe. A főfoglár zsebébe egy jelentős összeget kellett becsúsztatnia, hogy beleegyezzen a Henessyvel való rövidke találkozóba, miközben végig azt ismételte, hogy „*Ide, kérem, zsrnaliszták nem fogják betenni a lábukát, amíg én vagyok a parancsnok!*”, mintha csak ezzel próbálná kiemelni, hogy

akárkit nem engedett volna be, és a Wigginsnél lévő és nem a fű alatt kapott papírok voltak, amik meggyőzték az engedékenységéről.

Wigginsnek csak az ablak reteszét húzta el a porkoláb, Henessy meglepően nyugodtan ült a cellájában. A férfi odafordult, és megkérdezte, mit akar.

– A háromfejű kígyó küldött – mondta suttogva Wiggins.

– Ah, Mason, az a gyáva – rázta a fejét Henessy. – Azt hiszi, hogyha az újságokban üzenget, akkor felemelkedhet hozzánk, mártírokhoz.

– Nekem csak annyit mondott, hogy keressem meg magát bármi áron és kérdezzem Drago herceg haláláról.

– Még ő küldi ide? – fortyant fel Henessy. – Hát mit tudnék én erről, csak az újságokban olvastam, hogy valami mészáros neki-esett annak a démonnak. Jól tette, mit ne mondjak! De nekünk nem ilyen a módszérünk, sokkal kifinomultabb. Hamarosan mindenki meg fogja ismerni a Bosszú nevét, amikor a világ összes palotájában halálhörgés fog visszhangozni, s mi visszataszítjuk a tengerbe, ami egyszer megszállt minket. Csak egy üzenetet vigyen el Masonnek: nem kell aggódnia, nem fogunk beszélni, viszont neki folytatnia kell, amit elkezdtünk!

Henessy a fal felé fordult és nem törődött többet Wiginsszel.

EC 30

– Nem túlságosan érdeklik az olvasóinkat a bohémiai ügyek – vallotta be a zszurnalista. – Tudja, az nem igazi világpolitika. A németek! Az oroszok! Vagy az Államok, az igen! Azért annyit hallottam, hogy a Királynő sok piszkos ügy felett szemet huny, ha a rokonairól van szó. Nem csodálkoznék, ha az eltűnt építésznőnek is köze lenne a herceg meggyilkolásához.

EC 36

A bűnügyi rovatnál csak a fejüket csóválták, hírzárlatot rendeltek el, szinte semmit nem tudni a herceg haláláról.

EC 36

– Drago hercegnek nem volt szüksége ügyvédre, az egyszer biztos – mondta Mr. Hall. – Tavalyi látogatásakor volt egy rémes eset, egy kormányhivatalnoknő, egy bizonyos Mary Morstan került a karmai közé, csúnya vége lett a dolognak, a nő azóta

nincs tudatánál, ha jól hallottam. De az uralkodó minden helyzetben kezeskedik a családjáról.

EC 37

– Nem, uram, mi nem látunk bele a Királyi Udvar üzenetváltásába. Sajnáljuk.

EC 38

Sir Jasper megtermett férfi volt, erős, bárázdált arcán most viszont mintha kétségek cikáztak volna minden szó kiejtése után. – Régóta praktizálok már, de királyi sarjjal nem volt ezidáig dolgom. Hogy úgy mondjam: *rendkívüli*. Franz Drago herceg testi jegyei félig emberiek, de félig a királyi család vonásait őrzi magán, ahogy az elsőre látható. A belső szervei és a keringése nemkülönben ötvözi a két faj jellemzőit. Igazán sajnálatos, hogy csak élettelen állapotában tanulmányozhattam – már amennyit az udvar emberei engedélyeztek számomra. A herceget egy frissen élezett, vékony, mégis merev, makulátlan felületű pengével ölték meg. Tökéletes, egyenes vágások találhatóak a testén, gyilkosa nem először nyitott fel emberi testet – akarom mondani: testet. A vágások a megfelelő létfontosságú szerveket érték, ha engem kérdeznek, a gyilkosa tudta, hogy mit talál, ha feltárja a testet. Pedig hát ez még egy szakmabélinek sem mindennapi látvány, én mondom. Talán fontos lehet, hogy a herceg ruházata mind tocsogott a vértől, vagyis a vérnek nevezhető testnedvtől, de érdekes módon az ujjain – mindahány volt belőlük – nem találtam vérnymokat.

EC 51

A Scottish National egy kis Azatoth-kultista templom volt, a mellette álló parókiával és az árvaházzal egybeépítve.

Wiggins papírt vett elő, felírta rá, hogy PRESS, majd kalapja szalagja mögé tűzte. Így lépett be az árvaház kapuján, és az újsá-

got lóbálta a portán strázsáló kopott csuklyájú kultista felé. – John Hammond vagyok és a csapat hős kapitányával, a kis Ashleyvel szeretnék interjút készíteni a lapom számára. Látja, a *The Star of Albion* csak egy ilyen nyúlfarknyi helyet adott ennek a remek sztorinak – csóválta a fejét Wiggins. – Mi egy egész oldalt fogunk adni a *The Daily Telegraph*-ban. Az már valami, nem?

A kultista láthatólag nem tudta, mi ilyenkor a teendő, így beinvitálta Wigginst, az árvaház sötét folyosóin haladtak kacskaringózva. Egy frissen borotvált fejű, véreres szemű, nikotintól sárguló körszakállú, lila köpenyéből és a rá himzett bolygó-szimbólumokból ítélve magasabb rangú Azatoth-kultista fogadta őket, Matthew testvérnek hívták, akit Wiggins szintén pörgő nyelvvel próbált meggyőzni – a tétova pillantásokat leszámítva sikeresen.

– Valóban nagyszerű eredmény – mondta Matthew testvér. – Jót tesz a gyerekeknek az efféle, főleg, ha még az újságokban is viszontláthatják a nevüket. Ugyanakkor nem szeretnénk, ha Miss Crow eltűnéséről szólna a cikk, mint a *Star* tudósítása, hiszen csak egy csip-csup semmiségről van szó. Legalábbis ebben az esetben.

– Megígérhetem, hogy nem erről fog szólni a cikkem, de meg kell kérdeznem: azt mondta, ebben az esetben. Voltak más esetek is? – kérdezte Wiggins.

– Egy árvaházban nagy a jövés-menés, sok szegény kis páriát hoznak be, de néha van, hogy nevelőszülők magukhoz vesznek egyet-egyet, pénzért vagy szeretetből. Sajnos inkább az előbbi a jellemző – csóválta a fejét a kultista. – Azonban időről-időre megesik, hogy egy-egy örökbefogadónak nyoma vész a gyermek átvétele után, és csak a hatalmas Azatoth tudja, hová kerülnek ezek a kis szentek. Bárhogy is, mi imádkozunk a jó sorukért. Persze minden esetben feljelentést teszünk a Bow Street-i őrsön.

– Hány esetről van szó? – kérdezte Wiggins.

A kultista nem válaszolt, csak sietett tovább a folyosón, míg egy nappali helyiségbe nem értek. Rámutatott az egyik asztalnál ülő, füzeté fölé görnyedő, lángvörös hajú, tizennégy év körüli lányra. – Ott találja Miss Crowt. De kérem, ne hozza szóba az előbbieket, épp elég nehézséggel kell ezeknek a szegényeknek megküzdeniük. A győzelmük viszont egy szép és örömteli esemény. – Wiggins megígérte és kezével átkarolta a feszengő szerzetest és meglapogatta a vállát, mintha csak a leghétköznapibb mozdulat lenne ez ott, ahonnan ő jött.

Wiggins lassan odament a lányhoz, odaltolt egy széket mellé és leült. Álnévén mutatkozott be, a házi feladatról kérdezgette, miközben fél szemmel az ajtó mellett strázsáló Matthew testvért figyelte. Semmiségekről csevegett a lánnyal, kezében szorongatta a szerzetes zsebéből kicsent dohányoszacskót és várta, hogy a láthatóan súlyos nikotinista kultistán úrrá legyen a vágy és kislisszoljon a szobából. Pár perc, és Wiggins jóslata beteljesedett.

– Ashley – szólította meg újra a lányt sietve. – El kell árulnom neked egy titkot. Nem Mr. Hammondnak hívnak, hanem Mr. Wigginsnek. És ami fontosabb, nem újságíró vagyok, hanem detektív, és tudom, hogy merre jártál és mit láttál, amikor a tollasmeccs előtt eltűntél egy napra. Nem a szüleidet kerested, tudom jól. Segítened kell megtalálni az elrablódodat.

Ashley ijedten nézett Wiggins szemébe.

– De ők nem tettek semmi rosszat. Vagyis... – hangja elcsuklott.

– Kik ezek az emberek? – sürgette Wiggins. – Ketten voltak, igaz?

– Az egyikük magas és nagy heg fut végig az arcán, a másikuk sánta és alacsonyabb. Mind a ketten jólöltözöttek, mellény és nyakkendő. A magas pipázott, az alacsony cigarettát szívott. Az alacsony bottal járt, a magasnak pedig olyan furcsa fejfedője volt, kis zöldes sapkaféle, elől szemellenzővel,

pénztáros és a jegyek száma alapján keresgélte egy könyvben. – Áh, megvan, egy bizonyos Mr. Sherry Vernet vásárolta a jegyeket. Érdekes, felárat is fizetett, hogy fél éven belül bármikor felhasználhassa, ez nem mondható szokásosnak.

EC 86

Mr. Niblick megtörtén bámult maga elé, válaszul Wiggins köszönésére. Ahogy a lányát említette, csak egy árnyék suhant végig az arcán, a remény csak tompa rezdülés volt a mély barázdákon. – Emily egy kiránduláson vett részt, kiváló tanuló volt, jutalomból mehetett más osztályok legjobbjai-val. A történelmi vetélkedő után meghívták őket a Királyi Palotába, ahol körbevezették őket, ott találkozott ezzel az építésznővel, vagy kivel, aki később azt mondta, hogy tud valamit a kislányom eltűnéséről. Meg sem lepődök a történeteken, azon, hogy ő is felszívódott, eddig minden, amihez nyúltunk a feleségemmel, egyszerűen köddé vált az ujjaink között. Senki sem hajlandó mondani nekünk semmit, mintha egyszerűen azt várnák, hogy mondjunk csak le róla.

– Mikor és hol tűnt el a kislány? – kérdezte Wiggins.

– A palotalátogatás során volt egy kis szabadfoglalkozás, teát szolgáltak fel nekik, megnézhatték a könyvtárat, meg a kerteket kisebb csoportokban, majd a kísérő, egy bizonyos Mrs. Hornby, a British Múzeum könyvtárosa, aki néhány diák felkészítésé-

ben is segédkezett, összetrombitálta a gyerekeket, és kocsival mentek a Temze-deltá-hoz, hogy a poros szobák után egy kis időt a természetben töltsenek. – Niblick őszülő szalmaszín hajába túrt. – A folyóparton mentek kisebb csapatokban, préselni való virágot szedtek, megnéztek egy barlangot is. Már sötétedett, amikor összegyűltek, ekkor vették észre, hogy Emily nincs sehol. Természetesen rögtön értesítették a rendőrséget, egész éjjel kerestük, de nyomát se találtuk. Ahogy azóta sem. De Mr. Wiggins, ha engem kérdez, akkor az a nő, Miss Osborn se vezetett volna minket a lányunkhoz, csak a sors cicázik velünk. Odanyújtja a vágyainkat, majd mielőtt egy ujjbeggyel is megérinthetnénk, szertefoszlik. Átok ül ezen a családon.

EC 101

Az Imperial Club álmosnak mutatkozott napközben. Az ajtónálló Wiggins kérdésére elmondta, hogy valóban járt itt Drago herceg, múlt vasárnap, játszott, nyert, ahogy szokott, majd összeszólalkozott valakivel az asztalnál, nem tudja, ki lehetett, nem klubtag. Mindenki elfordította az arcát, azt hitték, a herceg menten nekiesik, de ehelyett csak felpattant az asztaltól és elviharzott káromkodva. – Óriási kő esett le a szívünkről, hisz senki nem akar egy ilyen incidensnek otthont adni.

***Az ezt követő oldalakon találhatóak a
megválaszolandó kérdések és a megoldások. Csak akkor lapozz, ha úgy érzed,
hogy már eleget tudsz az ügy
megfejtéséhez!***

Kérdések

Első kérdéssor:

1. Ki ölte meg Franz Drago herceget?
2. Mi volt az indítéka?
3. Hol van a búvóhelye?
4. Mikor találkoztunk a tettel először?
5. Hol található Mary Morstan?

Második kérdéssor:

1. Mi a szerepe Matthew kultista testvérnek?
2. Mi történt Dr. Ambrechtel?
3. Mi történt Emily Niblickkel?
4. Kik az ismert Helyreállítók?

***Csak akkor lapozz, ha feljegyezted
a kérdésekre adott válaszaidat!***

Megoldások

Mindnyájan összegyűltek a Baker Street 221/b-ben, Lestrade az ajtó mellett állt két marcona rendőrrel az oldalán. A tanácsadó detektív és a doktor az ablak mellett álltak és a szemben álló házat figyelték.

– Jöjjön csak, Wiggins – mondta a detektív. – Szemtanúja lehet, amint Drago herceg gyilkosai a kelepccékbe sétálnak. Láttá az újságban a hirdetésemet a talált ékszeréről? Pont a szemben álló címet adtam meg, ahol egy segítőm és Lestrade néhány fogdmegje várja a tettest, aki nem fog tudni ellenállni a lehetőségnek, hiszen egyszer már a szabadságát kockáztatva megpróbálta visszaszerezni az elveszett gyűrűjét. Amikor megláttam a karikagyűrűt, benne a dátummal, tudtam, hogy személyes ügyről van szó, míg ha ezernyi szál is futott a Helyreállítókhoz, s egy tervezett politikai gyilkossághoz.

A helyszínen található nyomok egyértelműen azt mutatták, hogy ketten voltak, egy magas – nyilvánvalóan látszott az írás elhelyezkedéséből: egy ember szemmagasságba ír kényelmesen, s a RACHE felirat jóval a homlokunk felett volt látható –, és egy sánta doktor – a botja nyomai és a hajszálpontos vágások a testen rögtön elárulták.

– És miért írták fel ezt a RACHE szöveget? – értetlenkedett Lestrade.

– Csak hogy megvezessék a nyomozókat – tárta szét a karját a detektív. – A gót betűk és a németül írt bosszú felirat egyértelműen a nemrég letartóztatott német anarchistákra – vagyis, miért akarnánk szépíteni, amit a propaganda megpróbál elmosni előttünk: a Helyreállítókra irányította a figyelmet. Abban nem vagyok biztos, hogy a tettesek tudtak-e róla, hogy a házban szállt meg egy ismert Helyreállító, Jerrold Mason, de azon se lepődnék meg, ha a helyszín kiválasztása is tudatos lett volna. Nagyon ravasz bűnözőkkel van dolgunk, ez az elejétől nyilvánvaló volt számomra.

Mivel a vágásokból egyértelműen kiviláglott, hogy egy orvos volt a tettes, így azokat a szobákat vizsgáltam át, melyeket orvosok nevére vettek ki. Tudtam, hogy a tettes minden bizonnyal álnevet használ – ahogy azt a gyilkosság színpadának szánt lakásnál is tették –, de szerény tapasztalataim alapján egy orvos olyan nehezen szerzi meg nevéhez a doktori előtagot, hogy képtelen tőle megválni még az ilyen fontos helyzetekben is.

A két szoba átvizsgálása egyértelművé tette, hogy a II. emelet 4-es szobájában várt a doktor, míg a magas férfi a házba hozta a csaléteknek szánt lányt, majd a herceget. A szobában lévő botnyomok, a púder az asztalon, és a szék lábára ragadt kis foszlány egy gumiból készült ál-sebesülésből leszakadva azt mutatták, hogy a bűntény helyszínéül szolgáló szobát kivevő heges arcú férfi és az orvos közösen készülődtek rémtettükre.

A kellékek egy színészre engedtek következtetni, s mivel Drago herceg maga is nagy színházzajongó volt, így ellátogattam az újságban hirdetett előadásra, mely a trónörökös érdeklődését is felkelthette. Az öltözőkbe látogatva ismerkedtem meg Sherry Vernettel, aki először magassága okán keltette fel érdeklődésemet, de amikor megláttam a szobájában a csavargójelmezt, akkor rögtön tudtam, hogy találkoztam már vele, s ő az egyik tettes, akit keresünk. Lestrade, emlékszik még a Hoxton streeten dülöngélő merevrészeg alakra? Foltozott kabátja volt, s szalmaszőke loncsos haja.

– Valami rémlik – vallotta be Lestrade. – Ott bóklászott le s föl, aztán utasítottam is az egyik embert, hogy zavarja már el. Ő lett volna Vernet? Ó, ha ezt tudjuk!

– Bizony, s pont ezért fogjuk ma elkapni – kiáltott fel a tanácsadó detektív. – Azért ténfergett ott, mert rájött, hogy elhagyott valamit – a gyűrűt! A doktor gyűrűjét. Ha egyszer akkora kockázatot vállalt, hogy száz rendőr és udvari ügynök között eljártsson egy csavargót,

akkor ma is el fog jönni érte! Na de folytassuk, hiszen a doktor története még hátravan, hiszen minden szál őhozzá vezet.

A házvezetőnő elmondta, hogy egy kurvapecér gyakran visz kuncsaftokat a penziójába, így hát megkerestem a fiát, aki akarátán kívül elárulta, hogy Sam Sidley, a szőnyegbolt-tulajdonos a kerítő. A környéken kérdezősködve megtudtam, hogy Sidley igen magasrangú klienseket is kiszolgál, fiatal, északi származású árvalányokkal. Innen már csak egy kis figyelmesség kellett, hogy az újságban megtaláljam az árvaház tollascsapat-kapitányának eltűnéséről szóló hírt, ami elvezetett a Scottish Nationalbe. Tudja, Wiggins, sokszor sokkal egyszerűbb egy-egy jó nyom reményében felütni a napi sajtót, mint térdig sárban kúszni a lábnyomok után.

A kis Miss Ashley volt az a lány, akit Vernet „megvásárolt”, hogy segítségével tudja a penzióba csalni a herceget. Ugyan bekötve tartották a szemét, de egyértelműen ki tudta venni, hogy milyen útvonalon vitték Vernet búvóhelyéről a Hoxton penzióba. Az útvonalat visszafejtve sikerült megtalálni a gyilkosok búvóhelyét, amit időközben már maguk mögött hagytak, viszont így is maradt pár értékes információ.

– A jegyek az óceánjáróra – szaladt ki doktor száján.

– Nem éppen, drága barátom – csóválta a fejét a detektív. – Szinte biztos vagyok, hogy nem akartak Amerikába szökni és az csak a nyomukban loholók elterelését szolgálta. A santa doktor nem akarta elhagyni az országot, erre mindjárt úgyis kitérünk. Ellenben a kis piros szalag az ezüstcsattal, afféle, mint amit a prostituáltak hordanak a nyakukban, minden bizonynyal ezt adták a lány nyakába, s ezek szerint még vissza is tértek az eset után a lakásba. Viszont ami sokkalta fontosabb, az Dr. Jonathan Angels, az elmeorvos neve a kocsisok kártyáján, mindez a kandalló mellett, az eltűzelendő holmik között. Mindenképpen érdemesnek találtam utánajárni, és a Királyi Katonai Elmeógyógyintézetben a nyomára is akadtam. Botlalt járt, rögtön gyanakodni kezdtem. A páciens, akivel foglalkozott, a gesztusai alapján a szeretője, vagy amit a nő katatón elmeállapota feltételez, annak előtte a szeretője volt. Az irodájában kiakasztott esküvői képek mind a doktort ábrázolták, a felesége egyiken sem volt látható, azt hiszem, nem véletlenül. A képeken felbukkanó Westminster kápolnában végre mindent megtudtam, ami hiányzott! A doktor valódi neve Dr. John Watson, felesége pedig Mary Morstan, így nyilvánvaló lett, hogy a nő, akit kezel, az a felesége, a helyszínen talált gyűrűbe gravírozott dátum pedig Drago herceg gyilkosát is azonosította.

Többek közt Mycroft is tett említést róla, hogy tavaly augusztusban egy kormányhivatalnoknő esett Drago herceg áldozatául, s ez a nő nem más, mint Mary Morstan, a doktor felesége. Akkor elhatározta, hogy bosszút áll, s halála előtt a herceg arcába nyomja a megtébolyodott felesége gyűrűjét, tudja meg, hogy miért kell a pokolra szállnia. És ebben az egészben volt a segítségére legjobb barátja, Sherry Vernet, valódi nevén Sherlock Holmes, a legokosabb bűnöző lángelme, akivel eddig találkoztam. De, mint láthatják, még ő is ejt hibákat, s belesétál a csapdánkba – jelentette ki a detektív. – Ahogy látom, valami mozgás támadt szemben.

Wiggins is kinézett, és látta, hogy két rendőr egy rúgkapáló alakot rángat át az utcán. A lépcsőházban nagy kiáltozások közepette vonszolták föl és szorították a detektív lakásának padlójára. Wiggins rögtön látta, hogy valami nem stimmel: a „tettes” egy fiatal fiú volt, kezében egy levelet lóbált, miközben óbégatott.

– Engedjenek el, az ég szerelmére – kiáltotta. – Csak egy levelet hoztam. Egy magas férfi nyomta a kezembe egy font-sterling társaságában és az volt a feladatom, hogy átadjam a tanácsadó detektívnek.

Erre ő a levélért nyúlt, intett a rendőröknek, hogy engedjenek a fiú szorításán, majd olvasni kezdte:

Kedves Uram!

Nem szólíthatom azon a néven, ahogy nekem a Drury Lane-en bemutatkozott, mert ehhez a névhez Önnek nincsen semmi joga. Meglep, hogy nem a saját nevén mutatkozott be, hiszen jól cseng, és még hitele is van. Amikor módomban állt, elolvastam jónéhány tanulmányát. Valójában kifejezetten értékes levelezést folytattam Önnel két éve bizonyos elméleti anomáliák kapcsán, amiket az Aszteroida dinamikájáról szóló munkája vetett fel.

Nagyon élveztem a találkozásunkat.

Az egyik feltételezésében minden további nélkül igazat adok: Shoreditchben valóban én csalogattam a félvér lényt a szobába. Megnyugtatóul közlöm, hogy az áldozat rekreációs szokásait valamelyest megismerve azt mondtam neki, hogy szereztem számára egy lányt, akit egy árvaházból szöktettem meg, ahol a kis teremtség még soha nem látott férfit, és csak az ő érintésére, arcának látványára van szükség ahhoz, hogy a gyermek teljes örületbe essen.

Ha hozzáérhetett volna a lányhoz, a félvér nyilván alaposan kihasználja ezt az örületet, amíg a vendége nála van, mintha egy érett barackról szopogatná le a húst, hogy csak a héjat és a magot hagyja meg. Láttam, ahogy ezt csinálják. Láttam, ahogy ennél ezerszer rosszabb dolgokat is csinálnak. Láttam, ahogy drága barátom feleségét, Maryt megtámadta a herceg, s láttam, hogy az örület minden szálát elvágott a nő elméje és a valóság között. És ez nem a békénkért és a jólétünkért fizetett ár. Ahhoz azért túlságosan is nagy.

A doktor bosszút állhatott, ennyi járt a világ rendjének, még ha bosszúja súlya ezredakkora, mint az a sok fájdalom, amit a félvér a világunknak okozott.

Ezt az üzenetet nem amolyan kapjon-el-ha-tud típusú gúnyolódásnak szánom, mivel a becses doktor, felesége és jómagam már igen messze járunk, és úgysem talál meg, inkább csak szeretném, ha tudná, remek érzés volt, hogy még ha csak egy pillanatra is, de méltó ellenfelet találtam. Jóval méltóbbat, mint a Mélyből jövő, embertelen lények bármelyike.

Attól tartok egyébként, hogy a Strand Színtársulat kénytelen lesz új trükkmestert keresni magának.

Nem írom alá Vernetként, és amíg tart a vadászat, s a világ helyre nem áll, kérem, gondoljon rám egyszerűen csak úgy, mint

Sherlock Holmes

Pontozás

Első kérdéssor:

1. Dr. John Watson alias Dr. Jonathan Angels, Sherlock Holmes alias Sherry Vernet segítségével. (30 pont)
2. Hogy megbosszulja felesége megőrülését. (20 pont)
3. A Drury Lane 69-es szám alatt. (10 pont)
4. Amikor a tanácsadó detektív a tett helyszínére igyekezett, akkor szembetalálkoztak az álruhás Vernettel, aki az ott felejtett gyűrűért próbált visszaosonni – sikertelenül. A másik tettessel a saját elmeorvosi rendelőjében találkozhattunk először. (10 pont)
5. A Királyi Katonai Elmeógyógyintézetben. (30 pont)

Második kérdéssor:

1. Valószínűleg részt vett az árvák emberkereskedelmében. (20 pont)
2. Masonnel együtt bujkáltak a lakásban, s mivel a detektívek már a nyomukban voltak, így nem mehettek ki az utcára, élelmük fogytán volt, de a vegyész által megalkotott vegyi fegyvert nem hagyhatták maguk mögött. Ambrecht készített egy mérgező és egy ártalmatlan kapszulát, hogy azzal döntsék el, melyikük marad életben, de Mason kicserélte a tablettákat két másikra, nehogy véletlenül ő maradjon alul, és feltehetőleg megmérgezte a doktor borát. Végül a bűntudat és a szörnyű körülmények öngyilkosságba hajszolták. (40 pont)
3. A palotában veszett nyoma, valószínűleg a királyi család valamely tagjának áldozata lett. Holttestét a palotakertben ásták el, itt fedezte fel az építész, Miss Osborn, akinek sorsa valószínűleg hasonló véget ért. (20 pont)
4. Jerrold Mason, Stephan Brixton, Dr. Ambrecht, Kanufsky őrnagy, Henessy őrnagy. (Nevenként 5 pont)

A tanácsadó detektív megoldása:

1. Tethely (EC 2), 2-3. A két doktor szobája, (II.em./3. és II. em./4.), 4. A kriminológus (SW 36), 5. Drury Lane (WC 31), 6. George Thomas hentesüzlete (NW 57), 7. Sidley bordélyja (SE 32), 8. Árvaház (EC 51), 9. Vernet búvóhelye (NW 69), 10. Királyi Katonai Elmeógyógyintézet (SW 47), 11. Westminster kápolna (SW 88).

Minden további meglátogatott helyszín 5 pont levonásnak számít; ha kevesebből oldottuk meg, akkor plusz 5 pont jár minden kihagyott helyszínért.

WC 93, SW 86, SE 28 meglátogatása nem számít pontlevonásnak.